

Ηλίας - Αριθμός Ένα

Το Πρώτο και το Έσχατο

Jeff Pippenger

2023-07-31

Η καταληκτική δήλωση της Παλαιάς Διαθήκης προβάλλει την υπόσχεση ότι ο προφήτης Ηλίας θα εμφανιστεί με ένα μήνυμα πριν από τη μεγάλη και φοβερή ημέρα του Κυρίου.

Ίδού, ἐγὼ ἀποστέλλω πρὸς ὑμᾶς Ἡλίαν τὸν προφήτην πρὶν ἔλθῃ ἡ μεγάλη καὶ φοβερὰ ἡμέρα τοῦ Κυρίου· καὶ αὐτὸς θέλει ἐπιστρέψει τὴν καρδίαν τῶν πατέρων πρὸς τὰ τέκνα καὶ τὴν καρδίαν τῶν τέκνων πρὸς τοὺς πατέρας αὐτῶν, μήποτε ἔλθω καὶ πατάξω τὴν γῆν με ἀνάθεμα. Μαλαχίας 4:5, 6.

Η Αγία Γραφή είναι σαφής ότι «η μεγάλη και φοβερή ημέρα του Κυρίου» ή η «κατάρρα» με την οποία ο Θεός πατάσσει «τη γη» απεικονίζεται επίσης συμβολικά ως «οι επτά τελευταίες πληγές» ή «η οργή του Θεού» στο βιβλίο της Αποκαλύψεως. Το δέκατο πέμπτο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως εισάγει το προφητικό πλαίσιο που οδηγεί στην έκχυση των μεγάλων και φοβερών επτά τελευταίων πληγών του δέκατου έκτου κεφαλαίου.

Καὶ εἶδον ἄλλο σημεῖον ἐν τῷ οὐρανῷ, μέγα καὶ θαυμαστόν, ἐπτά ἀγγέλους ἔχοντας τὰς ἐπτά τελευταίας πληγὰς· διότι ἐν αὐταῖς ἐτελειώθη ὁ θυμὸς τοῦ Θεοῦ.

Και είδα ως θάλασσα υαλίνη αναμεμιγμένη με πυρ· και εκείνους που είχαν νικήσει το θηρίο, και την εικόνα αυτού, και το χάραγμα αυτού, και τον αριθμό του ονόματός αυτού, να στέκονται επί την υαλίνη θάλασσαν, έχοντες τας κιθάρας του Θεού. Και ψάλλουν την ωδήν του Μουσέως, του δούλου του Θεού, και την ωδήν του Αρνίου, λέγοντες: Μεγάλα και θαυμαστά είναι τα έργα σου, Κύριε ο Θεός ο Παντοκράτωρ· δίκαιαι και αληθινά αι οδοί σου, βασιλεύ των αγίων. Τις δεν θέλει σε φοβηθή, Κύριε, και δοξάσει το όνομά σου; διότι συ μόνος είσαι άγιος· διότι πάντα τα έθνη θέλουσιν ελθεί και προσκυνήσει ενώπιόν σου· διότι αι κρίσεις σου εφανέρωθησαν.

Και ύστερα από αυτά είδα, και ιδού, ο ναός της σκηνης του μαρτυρίου στον ουρανό ανοίχθηκε· και οι επτά άγγελοι εξήλθαν από τον ναό, έχοντας τις επτά πληγές, ενδεδυμένοι λινό καθαρό και λευκό, και έχοντας τα στήθη τους περιζωσμένα με χρυσές ζώνες. Και ένα από τα τέσσερα ζώα έδωσε στους επτά αγγέλους επτά χρυσές φιάλες, γεμάτες από την οργή του Θεού, ο οποίος ζει στους αιώνες των αιώνων. Και ο ναός γέμισε από καπνό εκ της δόξης του Θεού και εκ της δυνάμεώς του· και κανείς δεν μπορούσε να εισέλθει στον ναό, έως ότου εκπληρωθούν οι επτά πληγές των επτά αγγέλων. Αποκάλυψη 15:1-8.

Ο λόγος για τον οποίο «ουδείς ηδύνατο να εισέλθῃ εἰς τὸν ναόν, εωσὺ ετελέσθησαν αἱ ἐπτά πληγαὶ τῶν ἐπτά ἀγγέλων» είναι ότι η ευκαιρία προς εξασφάλισιν της σωτηρίας κλείνει όταν ο ναός γεμίσει καπνό στο δέκατο πέμπτο κεφάλαιο. Τότε έχει πλέον λήξει ο χρόνος δοκιμασίας που δόθηκε στην ανθρωπότητα για να μετανοήσει και να εύρει σωτηρία. Όταν φθάσει εκείνη η χρονική στιγμή, «η μεγάλη και φοβερή ημέρα του Κυρίου», την οποία ο Ιωάννης ονομάζει «αι επτά

έσχαται πληγαί», εκχύνεται πριν από τη Δευτέρα Παρουσία του Χριστού. Ο Μαλαχίας ονόμασε εκείνη την ημέρα «φοβερά», και ο Ησαΐας την προσδιορίζει ως την «παράδοξη πράξη» του Θεού.

Διότι ο Κύριος θέλει εγερθή, καθώς εν τω όρει Φαρασίμ· θέλει οργισθή, καθώς εν τη κοιλάδι Γαβαών, διά να εκτελέση το έργον αυτού, το παράδοξον έργον αυτού, και να επιτελέση την πράξιν αυτού, την παράδοξον πράξιν αυτού. Τώρα λοιπόν μη γίνεσθε εμπαικται, μήποτε οι δεσμοί σας γίνωσιν ισχυρότεροι· διότι ήκουσα παρά του Κυρίου, του Θεού των δυνάμεων, εξολόθρευσιν, μάλιστα αποφασισμένην, επί πάσαν την γην. Ησαΐας 28:21, 22.

Μολονότι το «παράδοξο έργο» του Θεού περιλαμβάνει «ολόκληρη τη γη», η Έμπνευση είναι σαφής ότι η έκχυση των πληγών συνδέεται με την αποστασία ενός έθνους.

«Τα ξένα έθνη θα ακολουθήσουν το παράδειγμα των Ηνωμένων Πολιτειών. Αν και αυτή πρωτοστατεί, εντούτοις η ίδια κρίση θα επέλθει επί του λαού μας σε όλα τα μέρη του κόσμου.» Testimonies, τόμος 6, 395.

«Καθώς η Αμερική, η χώρα της θρησκευτικής ελευθερίας, θα ενωθεί με τον Παπισμό επιβάλλοντας στη συνείδηση και εξαναγκάζοντας τους ανθρώπους να τιμούν το ψευδές σάββατο, οι λαοί κάθε χώρας πάνω στη γη θα οδηγηθούν να ακολουθήσουν το παράδειγμά της.» Testimonies, τόμος 6, 18.

Κάθε έθνος θα γεμίσει το ποτήριο του δοκιμαστικού του χρόνου, αλλά οι «κρίσεις του Θεού», τις οποίες η Αδελφή Γουάιτ προσδιορίζει ως «εθνική καταστροφή», «τον καιρό των καταστρεπτικών κρίσεων του Θεού», όπως επίσης αποκαλεί την ιστορία που αρχίζει με τον νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες, δεν είναι οι επτά έσχατες πληγές.

«Έρχεται καιρός κατά τον οποίο ο νόμος του Θεού, με ιδιαίτερη έννοια, θα καταστεί άκυρος στη χώρα μας. Οι άρχοντες του έθνους μας, με νομοθετικές διατάξεις, θα επιβάλουν τον νόμο της Κυριακής, και έτσι ο λαός του Θεού θα περιέλθει σε μεγάλο κίνδυνο. Όταν το έθνος μας, μέσω των νομοθετικών του συμβουλίων, θεσπίσει νόμους για να δεσμεύσει τις συνειδήσεις των ανθρώπων ως προς τα θρησκευτικά τους προνόμια, επιβάλλοντας την τήρηση της Κυριακής και ασκώντας καταπιεστική εξουσία εναντίον εκείνων που τηρούν το Σάββατο της εβδόμης ημέρας, τότε ο νόμος του Θεού θα έχει, για κάθε πρακτικό σκοπό, καταστεί άκυρος στη χώρα μας· και την εθνική αποστασία θα ακολουθήσει η εθνική καταστροφή». Review and Herald, 18 Δεκεμβρίου 1888.

Οι κρίσεις του Θεού, τις οποίες η Αδελφή White προσδιορίζει ως «εθνική καταστροφή», αρχίζουν με τον εθνικό νόμο της Κυριακής και σηματοδοτούν την έναρξη της «παράδοξης πράξεως» του Θεού, μολονότι η παράδοξη πράξη του Θεού είναι, ειδικότερα, οι επτά τελευταίες πληγές. Μια πληρέστερη εικόνα της παράδοξης πράξεως του Θεού προβάλλει όταν η απελευθέρωση από την Αίγυπτο προστεθεί στη γραμμή των εκτελεστικών κρίσεων του Θεού. Οι αιγυπτιακές πληγές, αν και ήταν δέκα στον αριθμό, ήταν διηρημένες. Οι πρώτες τρεις διακρίνονταν από τις τελευταίες επτά. Έτσι, η απελευθέρωση από την Αίγυπτο προσδιορίζει μια χρονική περίοδο που παριστάνεται από τις πρώτες τρεις πληγές, η οποία αρχίζει με την εθνική καταστροφή των Ηνωμένων Πολιτειών και συνεχίζεται έως ότου ο Μιχαήλ εγερθεί και κλείσει η ανθρώπινη δοκιμασία.

«Οι κρίσεις του Θεού θα επέλθουν επάνω σε εκείνους που επιδιώκουν να καταθλίψουν και να εξολοθρεύσουν τον λαό Του. Η μακρά ανοχή Του προς τους ασεβείς αποθρασύνει τους ανθρώπους στην παράβαση, αλλά η τιμωρία τους είναι, εντούτοις, βεβαία και φοβερή, ακριβώς επειδή επί μακρόν αναβάλλεται. “Ο Κύριος θέλει εγερθή ως εν τω όρει Φαρασίν, θέλει οργισθή ως εν τη κοιλάδι Γαβαών, διά να κάμη το έργον αυτού, το παράδοξον έργον αυτού· και διά να ενεργήση την πράξιν αυτού, την παράδοξον πράξιν αυτού.” Ησαΐας 28:21. Για τον ελεήμονα Θεό μας, η πράξη της τιμωρίας είναι παράδοξη πράξη. “Ζω εγώ, λέγει Κύριος ο Θεός, δεν θέλω τον θάνατον του ασεβούς.” Ιεζεκιήλ 33:11. Ο Κύριος είναι “οικτίρμων και ελεήμων, μακρόθυμος και πολυέλεος και αληθινός, ... συγχωρών ανομίαν και παράβασιν και αμαρτίαν.” Πλην όμως, “δεν θέλει αθώσσει τον ένοχον.” “Ο Κύριος είναι βραδύς εις οργήν και μέγας εις δύναμιν, και δεν θέλει αθώσσει ουδόλως τον ασεβή.” Έξοδος 34:6, 7· Ναούμ 1:3. Με φοβερά πράγματα εν δικαιοσύνη θα υπερασπισθεί το κύρος του καταπατημένου νόμου Του. Και η αυστηρότητα της ανταποδόσεως που αναμένει τον παραβάτη μπορεί να κριθεί από τη βραδύτητα του Κυρίου να εκτελέσει δικαιοσύνη. Το έθνος, το οποίο επί μακρόν ανέχεται και το οποίο δεν θα πατάξει έως ότου συμπληρώσει το μέτρο της ανομίας του κατά τον λογαριασμό του Θεού, θα πει τελικά το ποτήριον της οργής άκρατον από έλεος.»

«Όταν ο Χριστός παύσει τη μεσιτεία Του στο αγιαστήριο, θα εκχυθεί η αμιγής οργή που απειλείται εναντίον εκείνων που προσκυνούν το θηρίο και την εικόνα του και λαμβάνουν το χάραγμα του (Αποκάλυψη 14:9, 10). Οι πληγές που έπληξαν την Αίγυπτο, όταν ο Θεός επρόκειτο να ελευθερώσει τον Ισραήλ, ήταν παρόμοιες ως προς τον χαρακτήρα με εκείνες τις φοβερότερες και εκτενέστερες κρίσεις που πρόκειται να πέσουν επάνω στον κόσμο λίγο πριν από την τελική απελευθέρωση του λαού του Θεού. Ο αποκαλυπτής λέγει, περιγράφοντας εκείνες τις τρομερές μάστιγες: “Και έγινε έλκος κακό και οδυνηρό επάνω στους ανθρώπους που είχαν το χάραγμα του θηρίου και επάνω σε εκείνους που προσκυνούσαν την εικόνα του.” Η θάλασσα “έγινε σαν αίμα νεκρού ανθρώπου· και πέθανε κάθε ζωντανή ψυχή μέσα στη θάλασσα.” Και “τα ποτάμια και οι πηγές των υδάτων ... έγιναν αίμα.” Όσο φοβερές κι αν είναι αυτές οι πληγές, η δικαιοσύνη του Θεού μένει πλήρως δικαιωμένη. Ο άγγελος του Θεού διακηρύσσει: “Δίκαιος είσαι, Κύριε, ... επειδή έτσι έκρινας. Διότι αυτοί έχυσαν αίμα αγίων και προφητών, και αίμα τούς έδωσες να πιουν· επειδή είναι άξιοι.” Αποκάλυψη 16:2–6. Καταδικάζοντας σε θάνατο τον λαό του Θεού, έχουν πράγματι επισύρει την ενοχή του αίματός τους, σαν να είχε χυθεί από τα ίδια τους τα χέρια. Κατά παρόμοιο τρόπο, ο Χριστός κήρυξε τους Ιουδαίους της εποχής Του ενόχους για όλο το αίμα των αγίων ανδρών που είχε χυθεί από τις ημέρες του Άβελ· διότι είχαν το ίδιο πνεύμα και επιζητούσαν να επιτελέσουν το ίδιο έργο με εκείνους τους φονείς των προφητών.»

«Στην πληγή που ακολουθεί, δίνεται εξουσία στον ήλιο “να καυματίση τούς ανθρώπους με πῦρ. Καί οἱ ἄνθρωποι ἔκαυματίσθησαν ἐκ καύματος μεγάλου.” Εδάφια 8, 9. Οι προφίτες περιγράφουν ως εξής την κατάσταση της γης κατά τον φοβερό αυτόν καιρό: «Ἡ γῆ πενθεῖ· ... διότι ἀπωλέσθη ὁ θερισμὸς τοῦ ἀγροῦ.... Πάντα τὰ δένδρα τοῦ ἀγροῦ ἐξηράνθησαν· διότι ἐξηράνθη ἡ χαρὰ ἀπὸ τῶν υἰῶν τῶν ἀνθρώπων.» «Ἐσάπησεν ὁ σπόρος ὑπὸ τοὺς βάλους αὐτῶν, αἱ ἀποθήκαι ἠρημώθησαν.... Πῶς στενάζουσι τὰ κτήνη! αἱ ἀγέλαι τῶν βοῶν ταράσσονται, διότι δὲν ἔχουσι βοσκήν.... Οἱ ποταμοὶ τῶν υδάτων ἐξηράνθησαν, καὶ πῦρ κατέφαγε τὰς βοσκὰς τῆς ἐρήμου.» «Καὶ αἱ ὧδαὶ τοῦ ναοῦ θέλουσι γίνε θρῆνοι ἐν τῇ ἡμέρᾳ

ἐκείνη, λέγει Κύριος ὁ Θεός· πολλὰ σώματα νεκρῶν θέλουσιν εἶσθαι ἐν παντὶ τόπῳ· θέλουσι ρίψει αὐτὰ ἔξω μετὰ σιωπῆς.» Ἰωήλ 1:10–12, 17–20· Ἀμώς 8:3.»

«Αυτές οι πληγές δεν είναι καθολικές, ειδάλλως οι κάτοικοι της γης θα εξολοθρεύονταν ολοσχερώς. Ωστόσο, θα είναι οι φοβερότερες μάστιγες που γνώρισαν ποτέ οι θνητοί. Όλες οι κρίσεις επάνω στους ανθρώπους, πριν από τη λήξη του καιρού της χάριτος, υπήρξαν αναμειγμένες με έλεος. Το μεσιτευτικό αίμα του Χριστού έχει προφυλάξει τον αμαρτωλό από το να λάβει το πλήρες μέτρο της ενοχής του· αλλά κατά την τελική κρίση, η οργή εκχέεται αμιγής από έλεος.»

«Κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, πλήθη θὰ ἐπιθυμήσουν τὴ σκέπη τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖο γιὰ τόσο καιρὸ περιφρόνησαν. “Ἴδου, ἔρχονται ἡμέραι, λέγει Κύριος ὁ Θεός, καθ’ ἃς θὰ ἀποστείλω πείναν ἐπὶ τὴ γῆ, οὐ πείναν ἄρτου οὐδὲ δίψαν ὕδατος, ἀλλὰ τοῦ νὰ ἀκούη τις τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου· καὶ θὰ περιπλανηθοῦν ἀπὸ θαλάσσης ἕως θαλάσσης, καὶ ἀπὸ βορρᾶ ἕως ἀνατολῶν, θὰ τρέχουν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ζητοῦντες τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, καὶ δὲν θὰ τὸν εὐρίσκουν.” Ἀμώς 8:11, 12.» Ἡ Μεγάλη Διαμάχη, 627–629.

Στο προηγούμενο απόσπασμα αναφερόταν: «Το ἔθνος με το οποίο μακροθυμεί, και το οποίο δεν θα πατάξει ἕως ὅτου συμπληρώσει το μέτρο της ανομίας του ἐνώπιον του Θεοῦ, τελικά θα πει το ποτήριο της οργῆς ἀκῆρατο ἀπὸ ἔλεος». Ἐγραψε ἐπίσης στην ἴδια παράγραφο: «Οι πληγές επάνω στην Αἴγυπτο, ὅταν ο Θεός ἐπρόκειτο να ἐλευθερώσει τον Ἰσραήλ, ἦταν παρόμοιες ὡς προς τον χαρακτήρα με ἐκείνες τις φοβερότερες και ἐκτενέστερες κρίσεις που πρόκειται να ἐπέλθουν στον κόσμο ἀκριβῶς πριν ἀπὸ την τελικὴ λύτρωση του λαοῦ του Θεοῦ». Το ἔθνος (οι Ἡνωμένες Πολιτείες) που συμπληρώνει «το μέτρο της ανομίας» θα υποστεί πληγές παρόμοιες με τις δέκα πληγές στην Αἴγυπτο.

Οι πληγές της Αἰγύπτου διαιρέθηκαν σε δύο περιόδους. Οι τρεις πρώτες πληγές ἔπεσαν ἐπάνω σε ὅλους, ἀλλὰ οι ἐπτὰ τελευταίες πληγές ἔπεσαν μόνο ἐπάνω στους Αἰγυπτίους.

Και κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην θα διαχωρίσω τὴ γῆ τῆς Γεσέν, ὅπου κατοικεῖ ὁ λαός μου, ὥστε να μη υπάρξουν ἐκεῖ σμήνη μυγῶν· διὰ να γνωρίσεις ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύριος ἐν μέσῳ τῆς γῆς. Ἐξοδος 8:22.

Οι τρεις πρώτες πληγές στην Αἴγυπτο ἔπεσαν παντού, ἀλλὰ ἡ Γεσέν, ὅπου κατοικοῦσαν οἱ Ἑβραῖοι, δεν δέχθηκε τις ἐπτὰ τελευταίες πληγές τῆς Αἰγύπτου. Οἱ Ἡνωμένες Πολιτείες εἶναι τὸ ἔθνος που γεμίζει τὸ ποτήρι της ανομίας του με τὸν νόμο τῆς Κυριακῆς. Ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ σημεῖο, ἡ ἐθνικὴ ἀποστασία ἀκολουθεῖται ἀπὸ ἐθνικὴ καταστροφή, ἀλλὰ οἱ κρίσεις που ἐπιφέρουν τὴν ἐθνικὴ καταστροφή εἶναι ἀναμειγμένες με ἔλεος, ἕως ὅτου ὁ Μιχαήλ ἐγερθεῖ και ἡ δοκιμαστικὴ περίοδος λήξει για ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα. Με τὸν νόμο τῆς Κυριακῆς στις Ἡνωμένες Πολιτείες, ἡ πλειονότητα ἐκείνων που τώρα ὁμολογοῦν ὅτι τηροῦν τὸ Σάββατο θα ὑποταχθοῦν στις κατεστημένες ἐξουσίες και θα δεχθοῦν τὸ χάραγμα τοῦ θηρίου. Κατὰ τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, τὸ ζήτημα τοῦ νόμου τῆς Κυριακῆς καθίσταται πνευματικὴ δοκιμασία για ἐκείνους που ἔχουν βρεθεῖ ἐκτὸς τοῦ Ἀντβεντισμοῦ. Ἀπὸ τὸν νόμο τῆς Κυριακῆς στις Ἡνωμένες Πολιτείες ἕως ὅτου ὁ Μιχαήλ ἐγερθεῖ ἐκτείνεται ἡ μεγάλη συνάθροιση τῶν εργατῶν τῆς ἐνδεκάτης ὥρας, ἀλλὰ ἡ θύρα ἔχει ἤδη κλείσει για ἐκείνους που θεωροῦνται ὑπόλογοι για τὸ φῶς τοῦ Σαββάτου τῆς ἐβδόμης ἡμέρας πριν

από τον νόμο της Κυριακής.

«Όλο και περισσότερο, καθώς παρέρχονται αἱ ἡμέραι, γίνεται φανερόν ὅτι αἱ κρίσεις τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐν τῷ κόσμῳ. Διὰ πυρὸς καὶ κατακλυσμοῦ καὶ σεισμοῦ προειδοποιεῖ τοὺς κατοίκους τῆς γῆς ταύτης περὶ τῆς ἐγγύς προσελεύσεώς Του. Ἐγγίζει ὁ καιρὸς ὅτε θὰ ἔλθῃ ἡ μεγάλη κρίσις εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου, ὅτε πᾶσα κίνησις ἐν τῇ διακυβερνήσει τοῦ Θεοῦ θὰ παρακολουθῆται μετὰ ἐντόνου ἐνδιαφέροντος καὶ ἀνεκφράστου ἀγωνίας. Ἐν ταχείᾳ διαδοχῇ αἱ κρίσεις τοῦ Θεοῦ θὰ ἀκολουθήσουν ἢ μία τὴν ἄλλην—πῦρ καὶ κατακλυσμὸς καὶ σεισμός, μετὰ πολέμου καὶ αἱματοχυσίας.»

«Ω, εἴθε ὁ λαὸς νὰ γνῶριζε τὸν καιρὸ τῆς ἐπισκέψεώς του! Υπάρχουν πολλοὶ που δεν ἔχουν ἀκόμη ἀκούσει τὴν ἀλήθεια τῆς δοκιμασίας γιὰ τὸν παρόντα καιρὸ. Υπάρχουν πολλοὶ με τοὺς οποιoὺς ἀγωνίζεται τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. Ὁ καιρὸς τῶν καταστρεπτικῶν κρίσεων τοῦ Θεοῦ εἶναι καιρὸς ἐλέους γιὰ ἐκείνους που δεν εἶχαν καμία ευκαιρία νὰ μάθουν ποια εἶναι ἡ ἀλήθεια. Με τρυφερότητα θὰ τοὺς ἐπιβλέψει ὁ Κύριος. Ἡ καρδιά του ἐλέους Του συγκινεῖται· τὸ χέρι Του εἶναι ἀκόμη ἀπλωμένο γιὰ νὰ σώσει, ἐνῶ ἡ θύρα εἶναι κλεισμένη γιὰ ἐκείνους που δεν θέλησαν νὰ εἰσέλθουν.»

«Τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ φανερόνεται σὴ μακροθυμία Του. Συγκρατεῖ τὶς κρίσεις Του, περιμένοντας νὰ ἀκουστῆι πρὸς ὅλους τὸ μήνυμα τῆς προειδοποίησης. Ω, ἀν ὁ λαὸς μας αἰσθανόταν ὅπως θὰ ἔπρεπε τὴν ευθύνη που ἀναπαύεται ἐπάνω του νὰ δώσει στὸν κόσμον τὸ τελευταῖο μήνυμα ἐλέους, τι θαυμαστό ἔργο θὰ ἐπιτελεῖτο!» Testimonies, τόμος 9, 97.

Στο προηγούμενο ἀπόσπασμα προσδιόρισε ὅτι «ὁ καιρὸς τῶν καταστρεπτικῶν κρίσεων τοῦ Θεοῦ εἶναι καιρὸς ἐλέους γιὰ ὅσους δεν εἶχαν καμία ευκαιρία νὰ μάθουν τι εἶναι ἀλήθεια». Στὸ ἐπόμενο ἀπόσπασμα ἀναφέρεται σὲ ἐκείνη τὴν περίοδο τοῦ χρόνου ὡς «καιρὸ θλίψεως».

«Εἶδα ὅτι τὸ ἅγιο Σάββατο εἶναι καὶ θὰ εἶναι τὸ διαχωριστικὸ τείχος μεταξύ τοῦ ἀληθινοῦ Ἰσραὴλ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀπίστων· καὶ ὅτι τὸ Σάββατο εἶναι τὸ μεγάλο ζήτημα, γιὰ νὰ ἐνώσει τὶς καρδιές τῶν ἀγαπητῶν ἀγίων τοῦ Θεοῦ που ἀναμένουν. Καὶ ἀν κάποιος πιστεύει, καὶ τηροῦσε τὸ Σάββατο, καὶ ἐλάμβανε τὴν εὐλογία που τὸ συνοδεύει, καὶ ἐπειτα τὸ εγκατέλειπε καὶ παρέβαινε τὴν ἅγια ἐντολή, θὰ ἐκλείνει ἐναντίον του τὶς πύλες τῆς Ἁγίας Πόλεως, τόσο βέβαια ὅσο ὑπάρχει Θεὸς που ἄρχει στὸν οὐρανὸ ἐπάνω. Εἶδα ὅτι ὁ Θεὸς εἶχε τέκνα, τὰ ὁποῖα δεν βλέπουν καὶ δεν τηροῦν τὸ Σάββατο. Δεν εἶχαν ἀπορρίψει τὸ φῶς ἐπ' αὐτοῦ. Καὶ κατὰ τὴν ἐναρξὴ τοῦ καιροῦ τῆς θλίψεως, ἐπλησθήκαμεν με τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καθὼς ἐξήλθαμεν καὶ ἐκηρύξαμεν τὸ Σάββατο πληρέστερα. Αὐτὸ ἐξώργισε τὴν ἐκκλησία καὶ τοὺς κατ' ὄνομα Ἀντιβεντιστές, ἐπειδὴ δεν μπορούσαν νὰ ἀντικρούσουν τὴν ἀλήθεια τοῦ Σαββάτου. Καὶ κατὰ τὸν καιρὸ αὐτόν, ὅλοι οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ Θεοῦ εἶδαν καθαρὰ ὅτι εἶχαμε τὴν ἀλήθεια, καὶ ἐξήλθαμεν καὶ ὑπέμειναν μαζί μας τὸν διωγμό». A Word to the Little Flock, 18, 19.

Ἀν καὶ ἔχει τροποποιηθεῖ λίγο, τὸ ἴδιο ἀπόσπασμα που μόλις παρατέθηκε βρίσκεται στὸ βιβλίον Πρῶιμα Γραπτά. Στὸ βιβλίον αὐτὸ περιλαμβάνει σχόλιο ἐπάνω σὴ δὴλωσή της περὶ «τοῦ καιροῦ τῆς θλίψεως». Τὸ A Word to the Little Flock ἦταν ἡ πρώτη ἐκδοσὴ τῶν ἀπογοητευμένων πιστῶν Μιλλεριτῶν μετὰ τὴ Μεγάλῃ Ἀπογοήτευση τῆς 22ας Ὀκτωβρίου 1844, καὶ δεκαετίες ἀργότερα, ὅταν οἱ ἐπιμελητὲς χρησιμοποίησαν τμήματα ἐκείνου τοῦ φυλλαδίου γιὰ νὰ τὰ συμπεριλάβουν στὸ βιβλίον Πρῶιμα Γραπτά, διευκρίνισαν ὅτι «ὁ καιρὸς τῆς θλίψεως» στὸν ὁποῖο γινόταν ἀναφορὰ δεν

ήταν οι επτά έσχατες πληγές, διότι όταν οι επτά έσχατες πληγές εκχέονται, δεν υπάρχει έλεος αναμεμιγμένο με τις κρίσεις.

«1. Στη σελίδα 33 δίδεται το ακόλουθο: “Είδα ότι το άγιο Σάββατο είναι, και θα είναι, το διαχωριστικό τείχος μεταξύ του αληθινού Ισραήλ του Θεού και των απίστων· και ότι το Σάββατο είναι το μεγάλο ζήτημα που θα ενώσει τις καρδιές των αγαπητών, προσμενόντων αγίων του Θεού. Είδα ότι ο Θεός είχε τέκνα που δεν βλέπουν και δεν τηρούν το Σάββατο. Δεν έχουν απορρίψει το φως επ’ αυτού. Και κατά την έναρξη του καιρού της θλίψεως, επλησθήκαμεν με το Άγιον Πνεύμα, καθώς εξήλθαμε και εκηρύξαμε το Σάββατο πληρέστερα.”»

«Αυτή η όραση δόθηκε το 1847, όταν υπήρχαν μόνον ελάχιστοι από τους αδελφούς των Αντβεντιστών που τηρούσαν το Σάββατο, και από αυτούς μόνον λίγοι υπέθεταν ότι η τήρησή του είχε αρκετή σπουδαιότητα ώστε να χαράσσει διαχωριστική γραμμή μεταξύ του λαού του Θεού και των απίστων. Τώρα η εκπλήρωση εκείνης της όρασης αρχίζει να γίνεται ορατή. “Η έναρξη εκείνου του καιρού της θλίψεως”, που αναφέρεται εδώ, δεν αναφέρεται στον χρόνο κατά τον οποίο οι πληγές θα αρχίσουν να εκχέονται, αλλά σε μια σύντομη περίοδο ακριβώς πριν εκχυθούν, ενώ ο Χριστός βρίσκεται στο αγιαστήριο. Κατά τον καιρό εκείνο, ενώ το έργο της σωτηρίας πλησιάζει στο τέλος του, θλίψη θα έρχεται επάνω στη γη, και τα έθνη θα οργίζονται, όμως θα συγκρατούνται ώστε να μην εμποδίσουν το έργο του τρίτου αγγέλου. Κατά τον καιρό εκείνο η “όψιμη βροχή”, ή αναζωογόνηση από την παρουσία του Κυρίου, θα έλθει, για να δώσει δύναμη στη δυνατή φωνή του τρίτου αγγέλου και να προετοιμάσει τους αγίους να σταθούν στην περίοδο κατά την οποία θα εκχυθούν οι επτά έσχατες πληγές.” Early Writings, 85.

Κατά τον νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες, η εθνική αποστασία θα ακολουθηθεί από την εθνική καταστροφή. Κατά τον νόμο εκείνο της Κυριακής, ο Αντβεντισμός στις Ηνωμένες Πολιτείες θα διαιρεθεί σε δύο τάξεις· η μία θα λάβει το χάραγμα του θηρίου, η δε άλλη τη σφραγίδα του Θεού. Η εθνική καταστροφή των Ηνωμένων Πολιτειών παριστάνεται από τις τρεις πρώτες πληγές της Αιγύπτου. Οι κρίσεις εκείνες συνεχίζονται έως τη λήξη της ανθρώπινης δοκιμασίας· τότε εκχέονται οι επτά έσχατες πληγές, οι οποίες είναι αμιγείς από έλεος.

Το ζήτημά μου αφορά λιγότερο την προφητική ιστορία της Αιγύπτου και περισσότερο το γεγονός ότι η Ellen White ταυτοποιεί την Αίγυπτο ως το σύμβολο του έθνους που εξαναγκάζει ολόκληρο τον κόσμο να λάβει το χάραγμα του θηρίου· διότι, πράττοντας τούτο, χρησιμοποιεί την αρχή για να καταδείξει το τέλος, πράγμα το οποίο αποτελεί την προφητική υπογραφή του Ιησού ως του Άλφα και του Ωμέγα. Στην αφήγηση της Εξόδου, όταν ο Κύριος εισέρχεται σε διαθήκη με τον αρχαίο Ισραήλ, συστήνεται με ένα νέο όνομα.

Κατόπιν είπε ο Κύριος προς τον Μωυσή: Τώρα θα δεις τι θα κάνω στον Φαραώ· διότι με ισχυρά χείρα θα τους αφήσει να φύγουν, και με ισχυρά χείρα θα τους εκδιώξει από τη γη του.

Και έλάλησεν ό Θεός πρὸς τὸν Μωυσῆν, καὶ εἶπεν πρὸς αὐτόν· Ἐγώ εἰμι ὁ Κύριος· καὶ ὤφθη εἰς τὸν Ἀβραάμ, εἰς τὸν Ἰσαάκ, καὶ εἰς τὸν Ἰακώβ, με τὸ ὄνομα Θεὸς Παντοκράτωρ, ἀλλὰ με τὸ ὄνομά μου ΙΕΧΩΒΑ δὲν ἐγνώσθη εἰς αὐτούς.

Και ἐγὼ ἐστερέωσα τὴν διαθήκην μου μετ' αὐτῶν, τοῦ δοῦναι αὐτοῖς τὴν γῆν Χαναάν, τὴν γῆν τῆς παροικίας αὐτῶν, ἐν ἧ ἦσαν ξένοι. Καὶ ἐγὼ ἤκουσα τὸν στεναγμὸν τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, τοὺς ὁποίους οἱ Αἰγύπτιοι κρατοῦσιν ἐν δουλείᾳ, καὶ ἐμνήσθην τῆς διαθήκης μου. Διὰ τοῦτο εἶπε πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ· Ἐγὼ εἰμι ὁ Κύριος, καὶ θέλω σᾶς ἐξαγάγει ἐκ κάτωθεν τῶν βαρῶν τῶν Αἰγυπτίων, καὶ θέλω σᾶς ἐλευθερώσει ἀπὸ τῆς δουλείας αὐτῶν, καὶ θέλω σᾶς λυτρώσει μετὰ βραχίονος ἐκτεταμένου καὶ μετὰ κρίσεων μεγάλων. Καὶ θέλω σᾶς λάβει εἰς ἑμαυτὸν διὰ λαόν, καὶ θέλω εἶσθαι εἰς ὑμᾶς Θεός· καὶ θέλετε γνωρίσει ὅτι ἐγὼ εἰμι Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν, ὁ ἐξάγων ὑμᾶς ἐκ κάτωθεν τῶν βαρῶν τῶν Αἰγυπτίων. Καὶ θέλω σᾶς εἰσαγάγει εἰς τὴν γῆν, περὶ τῆς ὁποίας ὤμοσα νὰ δώσω αὐτὴν εἰς τὸν Ἀβραάμ, τὸν Ἰσαάκ, καὶ τὸν Ἰακώβ· καὶ θέλω δώσει αὐτὴν εἰς ὑμᾶς εἰς κληρονομίαν· ἐγὼ εἰμι ὁ Κύριος.

Καὶ ἐλάλησεν οὕτως ὁ Μωυσῆς πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ· ἀλλ' οὐκ εἰσήκουσαν τοῦ Μωυσῆ, ἕξαιτίας στενοχωρίας πνεύματος καὶ σκληρᾶς δουλείας. Ἔξοδος 6:1–9.

Ο Κύριος ἐδῶ προσδιορίζει τὸν Μωυσή ὡς τὸν εκπρόσωπο τῆς διαθήκης Του, ὅπως ἦσαν ὁ Ἰακώβ, ὁ Ἰσαάκ καὶ ὁ Ἀβραάμ. Μέχρι τὴν ἱστορία τοῦ Μωυσῆ, τὸ ὄνομα ΙΕΧΩΒΑ ἦταν ἀγνωστο στὸν Ἀβραάμ καὶ στοὺς ἀπογόνους του, καὶ στὴν ἱστορία τῆς ἀνανέωσης τῆς διαθήκης τοῦ Ἀβραάμ, ὅταν οἱ Εβραῖοὶ ἐπρόκειτο νὰ ἐλευθερωθοῦν ἀπὸ τὴν αἰγυπτιακὴ δουλεία, ὁ Κύριος εἰσάγει νέα ἀποκάλυψη τοῦ χαρακτήρα Του, διότι ἓνα ὄνομα ἀντιπροσωπεύει προφητικῶς τὸν χαρακτήρα. Ὅταν ὁ Ἀβραμ εἰσήλθε σὲ διαθήκη με τὸν Κύριο, ὁ Κύριος μετέβαλε τὸ ὄνομά του σὲ Ἀβραάμ. Στὴν ἀρχὴ τῆς προφητείας τῆς αἰγυπτιακῆς δουλείας, ὁ ἀνθρώπινος εκπρόσωπος τῆς διαθήκης εἶχε ἀλλαγμένο τὸ ὄνομά του, καὶ στο τέλος ἐκείνης τῆς προφητείας ὁ Θεὸς εἰσήγαγε νέο ὄνομα γιὰ τὸν ἑαυτὸ Του.

Ὁ Ἀβραμ εἰσήλθε σὲ διαθήκη στὸ δέκατο πέμπτο κεφάλαιο, καὶ ἐκεῖ ἐκτέθηκε ἡ προφητεία τῆς αἰγυπτιακῆς δουλείας ἐπὶ τετρακόσια ἔτη. Στὸ δέκατο ἑβδόμο κεφάλαιο δόθηκε στὸν Ἀβραμ ἡ τελετὴ τῆς περιτομῆς καὶ ἀλλάξαν τα ὀνόματα τοῦ ἰδίου καὶ τῆς Σάρρας.

Τετρακόσια χρόνια ἀργότερα ὁ Μωυσῆς ἀνεγέρθηκε γιὰ νὰ ἐκπληρώσει τὴν τετρακοσίων ἐτῶν προφητεία τοῦ Ἀβραάμ. Ὁ Ἀβραάμ, ὁ Ἰσαάκ, ὁ Ἰακώβ καὶ ὁ Μωυσῆς ἀντιπροσωπεύουν ὅλοι τις ἑκατὸν σαράντα τέσσερις χιλιάδες που εἰσέρχονται σὲ διαθήκη με τὸν Κύριο κατὰ τις ἑσχατες ἡμέρες.

«Κατὰ τις ἑσχατες ἡμέρες τῆς ἱστορίας τῆς γῆς αὐτῆς, ἡ διαθήκη τοῦ Θεοῦ με τὸν λαὸ Του ποὺ τηρεῖ τις ἐντολές Του πρόκειται νὰ ἀνανεωθεί.» Review and Herald, 26 Φεβρουαρίου 1914.

Ὁ διαχωρισμὸς τῶν τηρητῶν τοῦ Σαββάτου που ἀποδέχονται τὸ χάραγμα τοῦ θηρίου ἀπὸ τοὺς τηρητές τοῦ Σαββάτου που λαμβάνουν τὴ σφραγίδα τοῦ Θεοῦ πραγματοποιεῖται κατὰ τὸν νόμο τῆς Κυριακῆς. Ὁ διαχωρισμὸς αὐτὸς παριστάνεται στὴν παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων.

«Ἡ παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων τοῦ Κατὰ Ματθαῖον 25 ἀπεικονίζει ἐπίσης τὴν ἐμπειρία τοῦ Ἀντβεντιστικοῦ λαοῦ.» Ἡ Μεγάλῃ Διαμάχη, 393.

«Συχνὰ παραπέμπομαι στὴν παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων, ἀπὸ τις ὁποῖες οἱ πέντε ἦσαν φρόνιμες καὶ οἱ πέντε μωρές. Ἡ παραβολὴ αὐτὴ ἔχει ἐκπληρωθεῖ καὶ θα ἐκπληρωθεῖ μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου γράμματος, διότι ἔχει ἰδιαίτερη ἐφαρμογὴ στὸν παρόντα καιρὸ, καὶ, ὅπως τὸ

μήνυμα του τρίτου αγγέλου, έχει εκπληρωθεί και θα συνεχίσει να αποτελεί παρούσα αλήθεια μέχρι τη συντέλεια του χρόνου.» Review and Herald, August 19, 1890.

Η παραβολή εκπληρώθηκε στις 22 Οκτωβρίου 1844, όταν οι φρόνιμες και οι μωρές παρθένοι της ιστορίας των Μιλλεριτών διαχωρίστηκαν. Η αρχή του Αντβεντισμού αντιπροσωπεύει το τέλος του Αντβεντισμού, και ο διαχωρισμός στο τέλος αποτελεί εκπλήρωση της παραβολής των δέκα παρθένων, και ο διαχωρισμός στο τέλος προκαλείται από τον νόμο της Κυριακής.

«Και πάλι, αυτές οι παραβολές διδάσκουν ότι δεν πρόκειται να υπάρξει περίοδος χάριτος μετά την κρίση. Όταν το έργο του ευαγγελίου ολοκληρωθεί, ακολουθεί αμέσως ο χωρισμός μεταξύ των αγαθών και των πονηρών, και η μοίρα κάθε τάξεως καθορίζεται για πάντοτε.» Christ's Object Lessons, 123.

Η παραβολή των δέκα παρθένων προσδιορίζει ότι είναι οι φρόνιμες παρθένες του Αντβεντισμού εκείνες που λαμβάνουν τη σφραγίδα του Θεού, και οι μωρές παρθένες του Αντβεντισμού εκείνες που λαμβάνουν το χάραγμα του θηρίου κατά τον νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες. Οι μωρές παρθένες παριστάνονται επίσης ως Λαοδικείς.

«Η κατάσταση της Εκκλησίας που παριστάνεται από τις μωρές παρθένες αναφέρεται επίσης ως η κατάσταση της Λαοδικείας». Review and Herald, 19 Αυγούστου 1890.

Κατά τις έσχατες ημέρες, όταν ο Θεός ανανεώσει τη διαθήκη Του με τον λαό Του που τηρεί τις εντολές Του, ο Θεός θα αποκαλύψει ένα νέο όνομα του εαυτού Του, όπως έπραξε όταν ανανέωσε τη διαθήκη κατά τον καιρό του Μωυσή. Η κατάσταση των μωρών παρθένων είναι ότι δεν έχουν έλαιο, και η κατάσταση των Λαοδικέων είναι ότι είναι υπερβολικά τυφλοί ώστε να δουν ότι δεν έχουν έλαιο. Είναι προφανές ότι, εάν οι μωρές παρθένοι είναι Λαοδικείς, τότε οι φρόνιμες παρθένοι είναι Φιλαδελφείς.

Και πρὸς τὸν ἄγγελον τῆς ἐκκλησίας ἐν Φιλαδελφείᾳ γράψον· Ταῦτα λέγει ὁ ἅγιος, ὁ ἀληθινός, ὁ ἔχων τὴν κλεῖν τοῦ Δαβὶδ, ὁ ἀνοίγων, καὶ οὐδεὶς κλείει· καὶ κλείων, καὶ οὐδεὶς ἀνοίγει· Γνωρίζω τὰ ἔργα σου· ἰδοὺ, ἔθεσα ἐνώπιόν σου θύραν ἠνεωγμένην, καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ κλείσῃ αὐτήν· διότι ἔχεις μικρὰν δύναμιν, καὶ ἐτήρησας τὸν λόγον μου, καὶ δὲν ἠρνήθης τὸ ὄνομά μου.

Ἰδοὺ, θα κάμω ἐκείνους ἐκ τῆς συναγωγῆς τοῦ Σατανά, οἱ οἱποῖοι λέγουν ὅτι εἶναι Ἰουδαῖοι καὶ δὲν εἶναι, ἀλλὰ ψεύδονται· ἰδοὺ, θα κάμω αὐτούς νὰ ἔλθουν καὶ νὰ προσκυνήσουν ἐμπρὸς εἰς τοὺς πόδας σου, καὶ νὰ γνωρίσουν ὅτι ἐγὼ σε ἠγάπησα. Ἐπειδὴ ἐφύλαξες τὸν λόγον τῆς υπομονῆς μου, καὶ ἐγὼ θέλω σε φυλάξαι ἐκ τῆς ὥρας τοῦ πειρασμοῦ, ἥτις μέλλει νὰ ἔλθῃ ἐπὶ πάσαν τὴν οἰκουμένην, διὰ νὰ δοκιμάσῃ τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἰδοὺ, ἐρχομαι ταχέως· κράτει ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔχεις, διὰ νὰ μὴ λάβῃς μηδεὶς τὸν στέφανόν σου. Τὸν νικῶντα θέλω κάμει στύλον ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ μου, καὶ δὲν θέλει ἐξέλθει πλέον ἐξω· καὶ θέλω γράψαι ἐπ' αὐτὸν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μου, καὶ τὸ ὄνομα τῆς πόλεως τοῦ Θεοῦ μου, τῆς νέας Ἱερουσαλήμ, ἥτις καταβαίνει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ μου· καὶ τὸ νέον μου ὄνομα θέλω γράψαι ἐπ' αὐτόν. Ὅστις ἔχει οὖς, ἀς ἀκούσῃ τι λέγει τὸ Πνεῦμα πρὸς τὰς ἐκκλησίας. Ἀποκάλυψις 3:7–13.

Οι Φιλαδελφείς αντιπροσωπεύουν τους εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, και τους δίδεται η υπόσχεση ότι ο Θεός θα γράψει επάνω τους το νέο Του όνομα. Όταν ο Κύριος εισέλθει σε διαθήκη με τους εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, θα εισαγάγει ένα νέο όνομα του Εαυτού Του. Στον Αβραάμ ειπώθηκε από τον Κύριο ότι Αυτός ήταν ο Παντοδύναμος Θεός.

Και ὅτε ὁ Ἀβράμ ἦτο ἐνενήκοντα ἑννέα ἐτῶν, ὤφθη ὁ Κύριος εἰς τὸν Ἀβράμ καὶ εἶπεν πρὸς αὐτόν· Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεὸς ὁ Παντοκράτωρ· περιπάτει ἐνώπιόν μου καὶ ἴσθι τέλειος. Καὶ θέλω συνάψει τὴν διαθήκην μου ἀνὰ μέσον ἐμοῦ καὶ σοῦ, καὶ θέλω σε πληθύνει σφόδρα. Καὶ ἔπεσεν ὁ Ἀβράμ ἐπὶ πρόσωπον αὐτοῦ· καὶ ἐλάλησεν ὁ Θεὸς πρὸς αὐτὸν λέγων· Ὅσον δι' ἐμέ, ἰδοὺ, ἡ διαθήκη μου εἶναι μετὰ σοῦ, καὶ θέλεις εἶσθαι πατὴρ πολλῶν ἐθνῶν. Καὶ δὲν θέλει πλέον κληθῆ τὸ ὄνομά σου Ἀβράμ, ἀλλὰ τὸ ὄνομά σου θέλει εἶσθαι Ἀβραάμ· διότι πατέρα πολλῶν ἐθνῶν σε κατέστησα. Γένεσις 17:1–5.

Όταν ο Κύριος εισήλθε για πρώτη φορά σε διαθήκη με έναν εκλεκτό λαό κατά τον καιρό του Αβραάμ, αυτοπροσδιορίστηκε ως ο Παντοδύναμος Θεός. Όταν προώθησε περαιτέρω τη διαθηκική Του σχέση κατά τον καιρό του Μωυσή, για πρώτη φορά αυτοπροσδιορίστηκε ως ΙΕΧΩΒΑ. Όταν ο Ιησούς ήλθε για να βεβαιώσει τη διαθήκη με πολλούς για μία εβδομάδα, εισήγαγε ένα νέο όνομα του Θεού, το οποίο είχε εκφρασθεί μόνο μία φορά στην Παλαιά Διαθήκη, και μάλιστα από έναν Βαβυλώνιο.

Τότε ὁ βασιλεὺς Ναβουχοδονόσορ ἐξέστη, καὶ ἐσηκώθη μετὰ σπουδῆς, καὶ ἐλάλησε καὶ εἶπε πρὸς τοὺς συμβούλους αὐτοῦ· Δὲν ἐρρίψαμεν τρεῖς ἄνδρας δεδεμένους εἰς τὸ μέσον τοῦ πυρός; Ἐκεῖνοι ἀποκριθέντες εἶπον πρὸς τὸν βασιλεῖα· Ἀληθῶς, ὦ βασιλεῦ. Ἀπεκρίθη καὶ εἶπεν· Ἰδοὺ, βλέπω τέσσαρας ἄνδρας λελυμένους, περιπατοῦντας ἐν μέσῳ τοῦ πυρός, καὶ δὲν ἔχουν οὐδὲν βλάβος· καὶ ἡ ὄψις τοῦ τετάρτου εἶναι ὁμοία μὲ Ὑῖὸν τοῦ Θεοῦ. Δανιήλ 3:24, 25.

Είναι πολύ εύκολο να καταδειχθεί ότι το τρίτο κεφάλαιο του Δανιήλ ταυτοποιεί τον νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες. Στο τρίτο κεφάλαιο του Δανιήλ, ο Σεδράχ, ο Μισάχ και ο Αβδενεγώ αντιπροσωπεύουν τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες είναι εκείνοι που ανανεώνουν τη διαθήκη για την τελευταία φορά. Στο τρίτο κεφάλαιο του Δανιήλ βλέπουμε μια προφητική απεικόνιση της ιστορίας του νόμου της Κυριακής και της όψιμης βροχής. Ο Χριστός ήταν και θα είναι μέσα στις φωτιές του διωγμού μαζί με τους τρεις πιστούς Του, οι οποίοι αντιπροσωπεύουν όχι μόνο τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, αλλά και τα μηνύματα των τριών αγγέλων. Μέσα στη φωτιά, η οποία προτυπώνει την κρίση του νόμου της Κυριακής, Εκείνος προσδιορίζεται με ένα από τα ονόματά Του, και είναι ένα όνομα που δεν θα εισαγόταν στην ιστορία έως ότου ο Χριστός ερχόταν ως ο Υἱός του Θεού. Στην απεικόνιση του τρίτου κεφαλαίου βλέπουμε εκείνους που ανανεώνουν τη διαθήκη στο τέλος του κόσμου να αλληλεπιδρούν με τον Χριστό κατά την τελική κρίση, και Εκείνος έχει ένα όνομα που κανένας άνθρωπος δεν εγνώριζε.

Προτού απομακρυνθώ υπερβολικά από την εξέτασή μας περί της αιγυπτιακής απελευθερώσεως ως αναπαραστάσεως του νόμου της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες, θα πρέπει να υπενθυμίσουμε στους εαυτούς μας ότι, πριν αρχίσει στην Αίγυπτο η πρώτη από τις δέκα πληγές, υπήρχε γνήσια αναταραχή σχετικά με το Σάββατο.

Και είπε ο Φαραώ· Ιδού, τώρα ο λαός της γης είναι πολύς, και εσείς τους κάνετε να αναπαύονται από τα βάρη τους. Και την ίδια ημέρα ο Φαραώ πρόσταξε τους επιστάτες του λαού και τους επόπτες τους, λέγοντας· Δεν θα δίνετε πλέον άχυρο στον λαό για να κατασκευάζει πλίνθους, όπως προηγουμένως· ας υπάγουν να συνάγουν άχυρο για τον εαυτό τους. Και τον αριθμό των πλίνθων που κατασκεύαζαν προηγουμένως θα τους επιβάλλετε· δεν θα μειώσετε τίποτε από αυτόν· διότι είναι οκνηροί· γι' αυτό κρίζουν, λέγοντας· Ας υπάγουμε να θυσιάσουμε στον Θεό μας. Ας επιβληθεί περισσότερη εργασία στους άνδρες, ώστε να μοχθούν σ' αυτήν· και ας μη δίνουν προσοχή σε μάταια λόγια. Και εξήλθαν οι επιστάτες του λαού και οι επόπτες τους, και μίλησαν στον λαό, λέγοντας· Έτσι λέγει ο Φαραώ· Δεν θα σας δώσω άχυρο. Υπάγετε εσείς, λάβετε άχυρο όπου μπορείτε να το βρείτε· όμως δεν θα μειωθεί καθόλου από την εργασία σας. Και διασκορπίστηκε ο λαός σε όλη τη γη της Αιγύπτου, για να συνάγουν καλάμη αντί άχυρου. Και οι επιστάτες τους πίεζαν, λέγοντας· Εκπληρώστε τα έργα σας, τα καθημερινά σας καθήκοντα, όπως όταν υπήρχε άχυρο. Και οι επόπτες των υιών Ισραήλ, τους οποίους είχαν θέσει επάνω τους οι επιστάτες του Φαραώ, εδέρνοντο και ερωτώντο· Γιατί δεν εκπληρώσατε τον καθορισμένο σας αριθμό στην κατασκευή πλίνθων και χθες και σήμερα, όπως προηγουμένως; Τότε οι επόπτες των υιών Ισραήλ ήλθαν και εβόησαν προς τον Φαραώ, λέγοντας· Γιατί φέρεσαι έτσι προς τους δούλους σου; Δεν δίνεται άχυρο στους δούλους σου, και μας λένουν· Κατασκευάζετε πλίνθους· και ιδού, οι δούλοι σου δέρονται, ενώ η αδικία είναι στον ίδιο σου τον λαό. Αλλά εκείνος είπε· Είστε οκνηροί, οκνηροί· γι' αυτό λέγετε· Ας υπάγουμε να θυσιάσουμε στον Κύριο. Υπάγετε λοιπόν τώρα, και εργασθείτε· διότι άχυρο δεν θα σας δοθεί, όμως θα παραδώσετε τον αριθμό των πλίνθων. Και οι επόπτες των υιών Ισραήλ είδαν ότι βρίσκονταν σε δεινή θέση, αφού ειπώθηκε· Δεν θα μειώσετε τίποτε από τις πλίνθους σας, από το καθημερινό σας καθήκον. Έξοδος 5:5-19.

Πριν από τον νόμο της Κυριακής θα υπάρξει κλιμακούμενη αναταραχή εναντίον εκείνων που τηρούν το Σάββατο της εβδομής ημέρας, όπως ακριβώς συνέβη πριν από τις αιγυπτιακές πληγές. Ο Μωυσής ήταν εκείνος τον οποίο τόσο οι Αιγύπτιοι όσο και οι Εβραίοι αναγνώριζαν ως αυτόν που προκαλούσε όλη την αναστάτωση, ακριβώς όπως ο Αχαάβ κατηγορήσε τον Ηλία.

Και ἐγένετο, ὅτε εἶδεν ὁ Ἀχαάβ τὸν Ἥλιαν, εἶπεν ὁ Ἀχαάβ πρὸς αὐτόν· Σὺ εἶ ὁ ταρασσὼν τὸν Ἰσραήλ; Καὶ ἀπεκρίθη· Ἐγὼ δὲν ἐτάραξα τὸν Ἰσραήλ, ἀλλὰ σὺ καὶ ὁ οἶκος τοῦ πατρός σου, διότι ἐγκατελείψατε τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου, καὶ σὺ ἠκολούθησας τοῖς Βααλίμ. Γ' Βασιλειῶν 18:17, 18.

Η ιστορία του Μωυσή απεικονίζει την ιστορία του νόμου της Κυριακής και η ιστορία του Ηλία απεικονίζει την ιστορία του νόμου της Κυριακής. Μαζί, ή χωριστά, ο Μωυσής και ο Ηλίας είναι σύμβολα. Κατά τη Μεταμόρφωση του Χριστού, αυτοί μαζί εκπροσώπησαν τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες που δεν πεθαίνουν και εκείνους που πεθαίνουν εν Κυρίω. Ο Μωυσής αναστήθηκε, ο Ηλίας δεν πέθανε ποτέ. Είναι επίσης οι δύο προφήτες που βασανίζουν τους ανθρώπους στην Αποκάλυψη ένδεκα. Πολλή αλήθεια παριστάνεται από τον Μωυσή και τον Ηλία ως σύμβολα, και ελπίζουμε να το εξετάσουμε αυτό αργότερα.

Ἰδοὺ, ἐγὼ θέλω ἀποστείλει πρὸς ὑμᾶς Ἥλιαν τὸν προφήτην πρὶν ἔλθῃ ἡ ἡμέρα Κυρίου ἢ μεγάλη καὶ φοβερὰ· καὶ αὐτὸς θέλει ἐπιστρέψῃ τὴν καρδίαν τῶν πατέρων πρὸς τὰ τέκνα, καὶ τὴν καρδίαν τῶν τέκνων πρὸς τοὺς πατέρας αὐτῶν, μήποτε ἔλθω καὶ πατάξω τὴν γῆν με

ανάθεμα. Μαλαχίας 4:5, 6.

Λίγο πριν λήξει η δοκιμασία του ανθρώπου, πρόκειται να εμφανιστεί «ο προφήτης Ηλίας» με ένα ιδιαίτερο μήνυμα που στρέφει «την καρδιά των πατέρων προς τα τέκνα και την καρδιά των τέκνων προς τους πατέρας αυτών». Όλοι οι προφύτες μαρτυρούν για το τέλος του κόσμου, και όλοι συμφωνούν μεταξύ τους.

Και τὰ πνεύματα τῶν προφητῶν ὑποτάσσονται εἰς τοὺς προφύτας. Διότι ὁ Θεὸς δὲν εἶναι Θεὸς ἀκαταστασίας, ἀλλὰ εἰρήνης, ὡς ἐν πάσαις ταῖς ἐκκλησίαις τῶν ἁγίων. Α΄ Κορινθίους 14:32, 33.

Το μήνυμα του Ηλία ἐρχεται ακριβῶς πριν ἀπὸ τη μεγάλη και φοβερή ἡμέρα του Κυρίου· επομένως, εἶναι το ἴδιο ἐκεῖνο ιδιαίτερο μήνυμα στο βιβλίο της Αποκάλυψης, το οποίο παρουσιάζεται ὡς «Ἡ Αποκάλυψις του Ἰησοῦ Χριστοῦ». Ὄταν «ο καιρὸς εἶναι πλησίον», το ιδιαίτερο μήνυμα του Ηλία δείχνει στους «δούλους» του Θεοῦ «ἐκεῖνα τα οποία πρέπει να γείνωσι ταχέως».

Ἡ Αποκάλυψις του Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ὁ Θεός, διὰ να δείξῃ εἰς τοὺς δούλους αὐτοῦ ὅσα πρέπει να γείνωσι ταχέως· και ἀπέστειλε και ἐφανερώσεν αὐτὴν διὰ του ἀγγέλου αὐτοῦ πρὸς τον δούλον αὐτοῦ Ἰωάννην· ὅστις ἐμαρτύρησε τον λόγον του Θεοῦ, και τὴν μαρτυρίαν του Ἰησοῦ Χριστοῦ, και ὅσα εἶδε. Μακάριος ὁ ἀναγινώσκων, και οἱ ἀκούοντες τοὺς λόγους της προφητείας ταύτης, και φυλάττοντες τα γεγραμμένα ἐν αὐτῇ· διότι ὁ καιρὸς εἶναι ἐγγύς. Αποκάλυψις 1:1–3.

Παρατηρήστε ὅτι, ὅταν ὁ Μαλαχίας χρησιμοποιεῖ τον Ηλία ὡς σύμβολο, περιλαμβάνει ἀμεση ἀναφορά στην τήρηση των ἐντολῶν.

Μνημονεύετε τὸν νόμον τοῦ Μωυσέως τοῦ δούλου μου, τὸν ὁποῖον ἐνετείλατο εἰς αὐτὸν ἐν Χωρὴβ διὰ πάντα τὸν Ἰσραὴλ, μετὰ τῶν διαταγμάτων και τῶν κρίσεων. Ἴδου, ἐγὼ ἀποστέλλω πρὸς ὑμᾶς Ἡλίαν τὸν προφύτην πρὶν ἔλθῃ ἡ μεγάλη και φοβερὰ ἡμέρα τοῦ Κυρίου· και αὐτὸς θέλει ἐπιστρέφῃ τὴν καρδίαν τῶν πατέρων πρὸς τὰ τέκνα, και τὴν καρδίαν τῶν τέκνων πρὸς τοὺς πατέρας αὐτῶν, μήποτε ἔλθω και πατάξω τὴν γῆν μετὰ ἀναθέματος. Μαλαχίας 4:4–6.

Αὐτὰ τα τρία ἐδάφια εἶναι τα τελευταία της Παλαιᾶς Διαθήκης και περιέχουν τὴν τελικὴ υπόσχεση της Παλαιᾶς Διαθήκης, καθὼς και μια ἐμφαση στην τήρηση των δέκα ἐντολῶν. Στο βιβλίο της Αποκάλυψης ὑπάρχουν ἐπτὰ «μακαρισμοί», και ὁ τελευταῖος εἶναι ἕνας μακαρισμὸς ἐπάνω σε ἐκείνους που τηροῦν τις δέκα ἐντολές.

Εγὼ εἶμαι τὸ Ἄλφα και τὸ Ωμέγα, ἡ ἀρχὴ και τὸ τέλος, ὁ πρῶτος και ὁ ἐσχατος. Μακάριοι ὅσοι πράττουν τις ἐντολές αὐτοῦ, για να ἔχουν δικαίωμα στο δέντρο της ζωῆς και να εἰσέλθουν δια των πυλῶν στην πόλη. Αποκάλυψις 22:13, 14.

Ἡ τελευταία υπόσχεση στην Παλαιὰ Διαθήκη μᾶς προτρέπει να «ἐνθυμούμεθα» τις δέκα ἐντολές, ἀλλὰ, πράττοντας τούτο, δίνει ιδιαίτερη ἐμφαση στη μία ἐντολή που περιλαμβάνει τὴν προσταγή να «ἐνθυμούμεθα».

Μνήσθητι τῆς ἡμέρας τοῦ σαββάτου, διὰ τὴν ἀγίασιν αὐτήν. Ἐξ ἡμέρας θὰ ἐργάζῃ καὶ θὰ κάμῃς πᾶν τὸ ἔργον σου· ἀλλ' ἡ ἡμέρα ἡ ἐβδόμη εἶναι σάββατον Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου· ἐν αὐτῇ μὴ κάμῃς μηδὲν ἔργον, σὺ, μήτε ὁ υἱός σου, μήτε ἡ θυγάτηρ σου, μήτε ὁ δοῦλός σου, μήτε ἡ δούλη σου, μήτε τὰ κτήνη σου, μήτε ὁ ξένος σου ὁ ὢν ἐντὸς τῶν πυλῶν σου· διότι εἰς ἕξ ἡμέρας ἐποίησεν ὁ Κύριος τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς, καὶ κατέπαυσε τὴν ἡμέραν τὴν ἐβδόμην· διὰ τοῦτο εὐλόγησεν ὁ Κύριος τὴν ἡμέραν τοῦ σαββάτου καὶ ἡγίασεν αὐτήν. Ἐξοδος 20:8–11.

Ἡ τελευταία υπόσχεση τόσο στην Παλαιά όσο και στην Καινή Διαθήκη δίνει ἔμφαση στις ἐντολές του Θεοῦ, με ιδιαίτερη ἔμφαση στο Σάββατο της ἐβδόμης ἡμέρας. Ὁ Μαλαχίας λέγει να «ενθυμείσθε», καὶ ὁ Ἰωάννης μας πληροφορεῖ ὅτι εἰστε μακάριοι ὅταν πράττετε ἔτσι. Το Σάββατο της ἐβδόμης ἡμέρας ἀποτελεῖ ἀνάμνηση της δημιουργίας του Θεοῦ καὶ της δημιουργικῆς Του δύναμης. Το Σάββατο γίνεται ἐπίσης τὸ σημεῖο της ἀντιπαράθεσης κατὰ τις τελευταῖες ἡμέρες της ἱστορίας της γῆς. Ὄταν ὁ Ἰωάννης καταγράφει τὴ «μακαριότητα» ἐπάνω σε ἐκείνους που τηροῦν τις ἐντολές Του, ἀπλῶς καταγράφει αὐτὸ που διακήρυξε ὁ Ἰησοῦς, τὸ Ἄλφα καὶ τὸ Ωμέγα, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος, ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος. Ἐπομένως, ἡ τελευταία υπόσχεση της Καινῆς Διαθήκης ἀφορᾷ τὸ Σάββατο της ἐβδόμης ἡμέρας, καθὼς καὶ τὸ γνῶρισμα της θεότητος που προσδιορίζει τὸ τέλος μέσω της ἀρχῆς.

Ἡ πρώτη ἀλήθεια που ἀναφέρεται στη Γένεση, ἡ ὁποία σημαίνει ἀπαρχές, προσδιορίζει τὸν Δημιουργό, τὴ δημιουργία καὶ δίδει ιδιαίτερη ἔμφαση στο Σάββατο. Λαμβανόμενα ἀπὸ κοινού, γραμμὴ ἐπάνω σε γραμμὴ, ἡ ἀρχὴ της Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ τὸ τέλος τόσο της Παλαιᾶς ὅσο καὶ της Καινῆς Διαθήκης τονίζουν τὸν Θεὸ ὡς Δημιουργό, τις Δέκα Ἐντολές, τὴν ἐντολὴ τοῦ Σαββάτου, καὶ ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος.

Ὁ προφήτης Ἡλίας χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τὸν Μαλαχία ὡς σύμβολο στην τελευταία υπόσχεση της Παλαιᾶς Διαθήκης, καὶ αὐτὸς ἦταν ὁ προφήτης που ἀντιπαρατέθηκε με τὴν Ἰεζάβελ καὶ τὸν Ἀχαάβ. Το βιβλίο της Ἀποκαλύψεως χρησιμοποιεῖ τὴν Ἰεζάβελ ὡς σύμβολο τοῦ παπισμοῦ καὶ δέκα βασιλεῖς ὡς σύμβολο τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν. Ἡ ἀντιπαράθεση τοῦ Ἡλία με τὸν Ἀχαάβ καὶ τὴν Ἰεζάβελ ἀντιπροσωπεύει τὴν ἀντιπαράθεση τῶν εκατὸν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων με τὰ Ἡνωμένα Ἐθνη, ἐνδυναμωμένα ἀπὸ τις Ἡνωμένες Πολιτεῖες καὶ κατευθυνόμενα ἀπὸ τὸν παπισμὸ. Ὡς βασιλιάς τῶν δέκα βόρειων φυλῶν τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ Ἀχαάβ ἀντιπροσώπευε τὴν ἐξουσία που κυβερνοῦσε πᾶν ἀπὸ δέκα φυλές, τυποποιώντας ἔτσι τις Ἡνωμένες Πολιτεῖες (Ἀχαάβ), ὁποῖες ἐνδυναμώνουν τὰ Ἡνωμένα Ἐθνη (τις δέκα φυλές ἢ τους δέκα βασιλεῖς στην Ἀποκάλυψη δεκαεπτὰ) ὥστε να ἀσκήσουν τὸν διωγμὸ τῶν τηρούντων τὸ Σάββατο για λογαριασμὸ τοῦ Παπισμοῦ (Ἰεζάβελ). Ὄταν ὁ Μαλαχίας χρησιμοποιεῖ τὸν Ἡλία για να ἀντιπροσωπεύσει ἕνα μῆνυμα που ἐρχεται πρὶν ἀπὸ τὴ μεγάλη καὶ φοβερὴ ἡμέρα τοῦ Κυρίου, ὁ Ἡλίας ἀντιπροσωπεύει ἐκείνους που διώκονται ἀπὸ τὴ σύγχρονη Ρώμη (τὸν δράκοντα, τὸ θηρίο καὶ τὸν ψευδοπροφήτη), ὅπως διώχθηκε καὶ ὁ ἴδιος ἀπὸ τὴν Ἰεζάβελ ἐπὶ τριάμισι ἔτη. Ἡ ἔμφαση στο Σάββατο με τὴ χρῆση της λέξεως «ενθυμῆθητι» στο Μαλαχίας 4:4 προσθέτει τὴν κρίση τοῦ νόμου της Κυριακῆς στο προφητικὸ σκηNIKό που εἰκονογραφεῖται ἀπὸ τὸν Μαλαχία.

Πολλὰ ἀκόμη πρέπει να προστεθοῦν στην ἐξέταση τῶν ἀληθειῶν που μεταδίδονται με τὴ σύγκριση της ἀρχῆς της Παλαιᾶς Διαθήκης με τὸ τέλος της Παλαιᾶς Διαθήκης, καὶ ἔπειτα με τὴ

σύγκριση της αρχής της Βίβλου με το τέλος της Βίβλου. Στη Γένεση έχουμε τον Δημιουργό, τη δημιουργία και το Σάββατο που μνημονεύει τη δημιουργία. Στον Μαλαχία έχουμε την εντολή του Σαββάτου να προσδιορίζεται ως το ζήτημα της κρίσης που οδηγεί στο κλείσιμο του χρόνου δοκιμασίας των ανθρώπων και στις επτά τελευταίες πληγές, ή, όπως το ονομάζει ο Μαλαχίας, «η μεγάλη και φοβερή ημέρα του Κυρίου». Ο Ηλίας αντιπροσωπεύει τον λαό του Θεού, ο οποίος παρουσιάζει το μήνυμα του τρίτου αγγέλου σε έναν κόσμο που πεθαίνει.

«Σήμερα, με το πνεύμα και τη δύναμη του Ηλία και του Ιωάννη του Βαπτιστή, αγγελιοφόροι διορισμένοι από τον Θεό επιστούν την προσοχή ενός κόσμου που οδεύει προς την κρίση στα επίσημα γεγονότα που σύντομα πρόκειται να λάβουν χώρα σε συνάρτηση με τις τελευταίες ώρες της δοκιμασίας και την εμφάνιση του Χριστού Ιησού ως Βασιλέως βασιλέων και Κυρίου κυρίων.» Prophets and Kings, 715, 716.

Η αρχή της Βίβλου, η οποία είναι επίσης η αρχή της Παλαιάς Διαθήκης, προσδιορίζει την ίδια ιστορία όπως και το τέλος αμφοτέρων των Διαθηκών, αλλά κάθε αρχή και τέλος έχει τη δική του αλήθεια να τονίσει και να συνεισφέρει στο μήνυμα. Στη Γένεση, η έμφαση δίδεται στις ενέργειες του Θεού· στον Μαλαχία, η έμφαση δίδεται στο μήνυμα που προειδοποιεί για την επερχόμενη κρίση. Το τέλος της Αποκάλυψης προσδιορίζει το Άλφα και το Ωμέγα. Στο πρώτο βιβλίο της Καινής Διαθήκης, διαβάζουμε τα εξής.

Το βιβλίο της γενεαλογίας του Ιησού Χριστού, υιού του Δαβίδ, υιού του Αβραάμ.

Ο Αβραάμ εγέννησε τον Ισαάκ· και ο Ισαάκ εγέννησε τον Ιακώβ· και ο Ιακώβ εγέννησε τον Ιούδα και τους αδελφούς αυτού· και ο Ιούδας εγέννησε τον Φαρές και τον Ζαρά εκ της Θαμάρ· και ο Φαρές εγέννησε τον Εσρώμ· και ο Εσρώμ εγέννησε τον Αράμ· και ο Αράμ εγέννησε τον Αμιναδάβ· και ο Αμιναδάβ εγέννησε τον Ναασσών· και ο Ναασσών εγέννησε τον Σαλμών· και ο Σαλμών εγέννησε τον Βοόζ εκ της Ραχάβ· και ο Βοόζ εγέννησε τον Ωβήδ εκ της Ρουθ· και ο Ωβήδ εγέννησε τον Ιεσσαί· και ο Ιεσσαί εγέννησε τον Δαβίδ τον βασιλέα· και ο Δαβίδ ο βασιλεύς εγέννησε τον Σολομώντα εκ της πρώην γυναίκός του Ουρίου· και ο Σολομών εγέννησε τον Ροβοάμ· και ο Ροβοάμ εγέννησε τον Αβιά· και ο Αβιά εγέννησε τον Ασά· και ο Ασά εγέννησε τον Ιωσαφάτ· και ο Ιωσαφάτ εγέννησε τον Ιωράμ· και ο Ιωράμ εγέννησε τον Οζία· και ο Οζίας εγέννησε τον Ιωάθαμ· και ο Ιωάθαμ εγέννησε τον Άχαζ· και ο Άχαζ εγέννησε τον Εζεκία· και ο Εζεκίας εγέννησε τον Μανασσή· και ο Μανασσής εγέννησε τον Αμών· και ο Αμών εγέννησε τον Ιωσία· και ο Ιωσίας εγέννησε τον Ιεχονία και τους αδελφούς αυτού, κατά τον καιρόν της μετοικεσίας εις Βαβυλώνα· και μετά την μετοικεσίαν εις Βαβυλώνα, ο Ιεχονίας εγέννησε τον Σαλαθιήλ· και ο Σαλαθιήλ εγέννησε τον Ζοροβάβελ· και ο Ζοροβάβελ εγέννησε τον Αβιούδ· και ο Αβιούδ εγέννησε τον Ελιακείμ· και ο Ελιακείμ εγέννησε τον Αζώρ· και ο Αζώρ εγέννησε τον Σαδώκ· και ο Σαδώκ εγέννησε τον Αχειμ· και ο Αχειμ εγέννησε τον Ελιούδ· και ο Ελιούδ εγέννησε τον Ελεάζαρ· και ο Ελεάζαρ εγέννησε τον Ματθάν· και ο Ματθάν εγέννησε τον Ιακώβ· και ο Ιακώβ εγέννησε τον Ιωσήφ, τον άνδρα της Μαρίας, εκ της οποίας εγεννήθη ο Ιησούς, ο λεγόμενος Χριστός.

Οὕτως, λοιπόν, πᾶσαι αἱ γενεαὶ ἀπὸ τοῦ Ἀβραάμ ἕως τοῦ Δαβὶδ εἶναι δεκατέσσαρες γενεαί· καὶ ἀπὸ τοῦ Δαβὶδ ἕως τῆς μετοικεσίας εἰς Βαβυλώνα δεκατέσσαρες γενεαί· καὶ ἀπὸ τῆς μετοικεσίας εἰς Βαβυλώνα ἕως τοῦ Χριστοῦ δεκατέσσαρες γενεαί.

Τοῦ δὲ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡ γέννησις οὕτως ἦν: Ἐνῶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ Μαρία ἦτο μνηστευμένη εἰς τὸν Ἰωσήφ, πρὶν συνέλθωσιν, εὐρέθη ἔγκυος ἐκ Πνεύματος Ἁγίου. Ὁ δὲ Ἰωσήφ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, ὢν δίκαιος καὶ μὴ θέλων νὰ παραδειγματίσῃ αὐτὴν δημοσίως, ἠθέλησε νὰ ἀπολύσῃ αὐτὴν κρυφίως. Ἐνῶ δὲ αὐτὸς διελογίζετο ταῦτα, ἰδοὺ, ἄγγελος Κυρίου ἐφάνη εἰς αὐτὸν κατ' ὄναρ, λέγων· Ἰωσήφ, υἱὲ Δαβὶδ, μὴ φοβηθῆς νὰ παραλάβῃς τὴν Μαρίαν γυναῖκά σου· διότι τὸ κνοφορούμενον ἐν αὐτῇ εἶναι ἐκ Πνεύματος Ἁγίου.

Και θέλει γεννήσῃ υἱόν, και θέλεις καλέσει το ὄνομα αὐτοῦ ἸΗΣΟΥΝ· διότι αὐτός θέλει σώσει τον λαόν αὐτοῦ ἀπὸ των ἀμαρτιῶν αὐτῶν. Και τοῦτο ὅλον ἐγένε, διὰ νὰ πληρωθῇ το ρηθὲν ὑπὸ του Κυρίου διὰ του προφήτου, λέγοντος· Ἰδοὺ, ἡ παρθένος θέλει συλλάβῃ και θέλει γεννήσῃ υἱόν, και θέλουσι καλέσει το ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ· το ὁποῖον μεθερμηνεύμενον εἶναι, Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός. Τότε ὁ Ἰωσήφ, ἐγερθεὶς ἀπὸ του ὕπνου, ἐπραξεν καθὼς προσέταξεν εἰς αὐτόν ὁ ἄγγελος του Κυρίου, και παρέλαβε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ· και δεν ἐγνώρισεν αὐτὴν εωσὺ ἐγέννησε τον υἱόν αὐτῆς τον πρωτότοκον· και ἐκάλεσε το ὄνομα αὐτοῦ ἸΗΣΟΥΝ. Ματθαῖος 1:1–25.

Ἡ ἀρχὴ τῆς Καινῆς Διαθήκης συμφωνεῖ με τὴν ἀρχὴ και τὸ τέλος τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης και με τὸ τέλος τῆς Καινῆς Διαθήκης, διότι τονίζει τὴ δημιουργικὴ δύναμη του Θεοῦ, διότι ἡ δύναμη που χρησιμοποίησε ὁ Χριστός για νὰ δημιουργήσῃ τα πάντα μέσα σε ἕξι ἡμέρες εἶναι ἡ ἴδια ακριβῶς δύναμη που χρησιμοποιεῖ για νὰ «σώσει τον λαό του ἀπὸ τις ἀμαρτίες τους». Ἡ λέξις Ἐμμανουήλ, ὅπως το χωρίο παραθέτει ἀπὸ τα συγγράμματα του Ησαΐα, σημαίνει «ὁ Θεός μεθ' ἡμῶν». Κατοικεῖ μέσα στον λαό Του ἐνώνοντας τὴ θεότητά Του με τὴν ἀνθρωπότητά μας, και αὐτὴ ἦταν ακριβῶς ἡ ἔνωσις που πραγματοποιήσε ὅταν σαρκώθηκε στη Μαρία.

«Τίποτε λιγότερο ἀπὸ τέλεια ὑπακοή δεν μπορεῖ νὰ ανταποκριθεῖ στο μέτρο των ἀπαιτήσεων του Θεοῦ. Δεν ἔχει ἀφήσει τις ἀπαιτήσεις Του ἀόριστες. Δεν ἔχει ἐπιβάλῃ τίποτε που νὰ μὴ εἶναι ἀναγκαῖο, προκειμένου νὰ φέρῃ τον ἄνθρωπο σε ἀρμονία με Αὐτόν. Οφείλουμε νὰ υποδεικνύουμε στους ἀμαρτωλούς το ἰδανικὸ Του περὶ χαρακτήρος και νὰ τους οδηγούμε στον Χριστό, διὰ τῆς χάριτος του Οποίου μόνον μπορεῖ νὰ ἐπιτευχθεῖ αὐτὸ το ἰδανικόν.»

«Ὁ Σωτὴρας προσέλαβε ἐπάνω Του τις ἀσθένειες τῆς ἀνθρωπότητος και ἐζήσῃ ζωὴ ἀναμάρτητη, ὥστε οἱ ἄνθρωποι νὰ μὴ φοβούνται ὅτι, ἐξαιτίας τῆς ἀδυναμίας τῆς ἀνθρώπινης φύσεως, δεν θα μπορούσαν νὰ νικήσουν. Ὁ Χριστός ἦλθε για νὰ μας καταστήσῃ “κοινωνούς θείας φύσεως”, και ἡ ζωὴ Του διακηρύσσει ὅτι ἡ ἀνθρωπότης, ἐνωμένη με τὴ θεότητα, δεν διαπράττει ἀμαρτία.» Ministry of Healing, 180.

Ἡ ἀρχὴ τῆς Καινῆς Διαθήκης προσδιορίζει πού, πότε και γιατί ὁ Ἰησοῦς προσέλαβε ἐπάνω Του τὴν ἀνθρώπινη φύση μας. Το ἐπραξε αὐτό για νὰ καταδείξῃ ὅτι ἡ ἀνθρώπινη δύναμη, ἐνωμένη με τὴ θεία δύναμη, δεν ἀμαρτάνει. Ἡ ἀμαρτία εἶναι ἡ παράβασις του νόμου, τον ὁποῖο ὁ Μαλαχίας λέγει ὅτι πρέπει νὰ «ενθυμούμαστε». Ὁ Ἰωάννης μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ἐκεῖνοι που τηροῦν τον νόμο, και ἐπομένως ἐκεῖνοι που δεν ἀμαρτάνουν, μποροῦν νὰ εἰσέλθουν διὰ των οὐρανίων πυλῶν. Ὁ Ματθαῖος δηλώνει ὅτι ἕνας ἀμαρτωλός μπορεῖ νὰ νικήσῃ τὴν ἀμαρτία, καθὼς και ὁ Χριστός ἐνίκησε. Ὅταν ἔχουμε τον Χριστό μέσα μας, (τὴν ἐλπίδα τῆς δόξας) ἔχουμε μέσα μας τὴ δημιουργικὴ δύναμη που ἐπλασε το σύμπαν. Αὐτὴ ἡ δυνατότητα κατέστη ἐφικτὴ ἐπειδὴ ὁ Χριστός ἐπέλεξε νὰ εἰσέλθῃ στην ἀνθρώπινη οἰκογένεια και, για το υπόλοιπο τῆς αἰωνιότητος, νὰ γίνῃ ὄχι

μόνο ο Υιός του Θεού αλλά και ο Υιός του ανθρώπου.

Υπάρχει ένα ιδιαίτερο μήνυμα αλήθειας που ανοίγεται στον λαό του Θεού από το βιβλίο της Αποκάλυψης λίγο πριν από τη λήξη της δοκιμασίας του ανθρώπου. Αυτό το ιδιαίτερο μήνυμα είναι επίσης το «μήνυμα του Ηλία» του Μαλαχία, το οποίο διακηρύσσεται ακριβώς πριν από τη «φοβερή ημέρα του Κυρίου».

Στην αρχή αμφοτέρων των Διαθηκών και στο τέλος της Καινής Διαθήκης έχουμε να προσδιορίζονται συγκεκριμένα γνωρίσματα του Θεού. Στη Γένεση είναι ο Δημιουργός, και στο τέλος της Αποκαλύψεως είναι το Άλφα και το Ωμέγα. Στην αρχή της Καινής Διαθήκης γίνεται ο Υιός του ανθρώπου. Και με το τέλος της Παλαιάς Διαθήκης, βρίσκουμε την αρχή την οποία ο αγγελιαφόρος Ηλίας χρησιμοποιεί για να επιτελέσει το μήνυμα που θα εκήρυττε, ως το να επιστρέψει τις καρδιές των πατέρων προς τα τέκνα και αντιστρόφως.

Η προφητική αρχή την οποία εφαρμόζει ο Ηλίας για να παρουσιάσει το προειδοποιητικό του μήνυμα είναι ακριβώς εκείνη την οποία ο Ιωάννης διατάχθηκε να εφαρμόσει στην Αποκάλυψη. Ο Ηλίας «θέλει επιστρέψει την καρδιάν των πατέρων προς τα τέκνα, και την καρδιάν των τέκνων προς τους πατέρας αυτών», και στον Ιωάννη ελέχθη να γράψει όσα τότε ήσαν, και πράττοντας τούτο θα έγραφε συγχρόνως και όσα επρόκειτο να συμβούν. Ο Ιωάννης χρησιμοποιήθηκε για να καταδείξει πώς λειτουργεί στην προφητική Λέξη η αρχή του άλφα και του ωμέγα, και ο Ηλίας θα θεμελιώσει το μήνυμά του επάνω στην ίδια αρχή. Όταν συγκρίνουμε την αρχή της Βίβλου με το τέλος της Βίβλου, συγκρίνουμε την Παλαιά με την Καινή. Ο πατέρας είναι η αρχή του τέκνου του και το τέκνο είναι το τέλος του πατέρα. Οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες είναι η τελική γενεά των τέκνων του Αβραάμ, και η ιστορία κατά την οποία ο Θεός εισήλθε σε διαθήκη με τον Αβραάμ προτυπώνει την ιστορία κατά την οποία ο Θεός ανανεώνει εκείνη τη διαθήκη με τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες.

Διὰ τοῦτο ἐκ πίστεως, ἵνα ἦ κατὰ χάριν· εἰς τὸ νὰ εἶναι βεβαία ἡ ἐπαγγελία εἰς ὅλον τὸ σπέρμα, οὐ μόνον εἰς τὸ ἐκ τοῦ νόμου, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἐκ τῆς πίστεως τοῦ Ἀβραάμ, ὅστις εἶναι πατὴρ πάντων ἡμῶν. Ρωμαίους 4:16.

Το μήνυμα του Ηλία αντιπροσωπεύει την αρχή του άλφα και του ωμέγα, διότι οι πατέρες είναι το άλφα και τα τέκνα είναι το ωμέγα. Το μήνυμα του Ηλία θα έστρεφε τις καρδιές των πατέρων προς τα τέκνα. Ο Χριστός προσδιόρισε τον Ιωάννη τον Βαπτιστή ως Ηλία, και η Έλλεν Ουάιτ προσδιόρισε τον Ουίλλιαμ Μίλλερ ως και Ηλία και Ιωάννη τον Βαπτιστή. Το μήνυμα όλων αυτών των αντιπροσωπευτικών ανδρών παρουσιάστηκε ως το ότι στρέφει τις καρδιές των πατέρων προς τα τέκνα και αντιστρόφως. Το έργο εκείνο αντιπροσωπεύει το αποτέλεσμα του μηνύματος, καθώς στρέφει τις καρδιές των ανθρώπων προς τον ουράνιο Πατέρα τους, αλλά σημαίνει και περισσότερα, διότι είναι σύμβολο του έργου. Στη βιβλική προφητεία τα σύμβολα έχουν περισσότερες από μία σημασίες και πρέπει να προσδιορίζονται από τα συμφραζόμενα.

«Τι ήταν εκείνο που έκανε τον Ιωάννη τον Βαπτιστή μεγάλο; Έκλεισε τον νου του στη μάζα της παράδοσης που παρουσίαζαν οι διδάσκαλοι του ιουδαϊκού έθνους, και τον άνοιξε στη σοφία που έρχεται από επάνω. Πριν από τη γέννησή του το Άγιο Πνεύμα έδωσε μαρτυρία για τον Ιωάννη: “Διότι θέλει εἶσθαι μέγας ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, καὶ οἶνον καὶ σίκερα δὲν θέλει

πίει, και έτι εκ κοιλίας μητρός αυτού θέλει πλησθή Πνεύματος Αγίου... Και πολλούς εκ των υιών Ισραήλ θέλει επιστρέψει προς Κύριον τον Θεόν αυτών. Και αυτός θέλει προπορευθή ενόπιον αυτού εν πνεύματι και δυνάμει Ηλίου, διά να επιστρέψη τας καρδίας των πατέρων προς τα τέκνα, και τους απειθείς εις φρόνησιν δικαίων· διά να ετοιμάση εις τον Κύριον λαόν προδιατεθειμένον.” Λουκάς 1:15–17.» Counsels to Parents, Teachers and Students, 445.

Το μήνυμα είναι διατυπωμένο κατά τέτοιον τρόπο, ώστε εκείνοι που επιλέγουν να ακούσουν να στρέψουν τις καρδιές τους προς τον Ουράνιο Πατέρα· πλην όμως, η κύρια προφητική αρχή που θα χρησιμοποιηθεί για τη μετάδοση του προειδοποιητικού μηνύματος θα είναι ότι ο Χριστός είναι το Άλφα και το Ωμέγα, ο πρώτος και ο έσχατος, η αρχή και το τέλος. Το μήνυμα του Ηλία βασίζεται στην παρουσίαση του προφητικού Λόγου του Θεού από την οπτική ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο Λόγος του Θεού, και ότι οι κανόνες που διέπουν τη Βίβλο είναι επίσης ιδιότητες του χαρακτήρα Του.

«Ο νόμος του Θεού είναι εξίσου ιερός όσο και ο Ίδιος ο Θεός. Είναι αποκάλυψη του θελήματός Του, αποτύπωμα του χαρακτήρα Του, έκφραση της θείας αγάπης και σοφίας. Η αρμονία της δημιουργίας εξαρτάται από την τέλεια συμμόρφωση όλων των όντων, των πάντων, έμψυχων και άψυχων, προς τον νόμο του Δημιουργού. Ο Θεός έχει θεσπίσει νόμους για τη διακυβέρνηση όχι μόνο των ζωντανών όντων, αλλά και όλων των λειτουργιών της φύσεως. Τα πάντα υπόκεινται σε καθορισμένους νόμους, οι οποίοι δεν μπορούν να παραμερισθούν. Αλλά ενώ τα πάντα στη φύση κυβερνώνται από φυσικούς νόμους, μόνο ο άνθρωπος, από όλα όσα κατοικούν τη γη, υπόκειται στον ηθικό νόμο. Στον άνθρωπο, το κορυφαίο έργο της δημιουργίας, ο Θεός έχει δώσει τη δύναμη να κατανοεί τις απαιτήσεις Του, να αντιλαμβάνεται τη δικαιοσύνη και την αγαθοεργία του νόμου Του, και τις ιερές αξιώσεις του επάνω του· και από τον άνθρωπο απαιτείται αταλάντευτη υπακοή.» Πατριάρχες και Προφήτες, 53.

Τα πάντα (και αυτό θα περιελάμβανε τη Βίβλο, διότι η Βίβλος είναι κάτι, και αν είναι κάτι, τότε αποτελεί μέρος των πάντων) υπόκεινται σε σταθερούς νόμους. Η Βίβλος έχει σταθερούς νόμους ή κανόνες που διέπουν την ορθή ερμηνεία της. Ένας από αυτούς τους κανόνες είναι ότι η Βίβλος ταυτίζει το τέλος ενός πράγματος με την αρχή ενός πράγματος. Ο Ιησούς είναι ο Λόγος του Θεού, και Αυτός είναι ο πρώτος και ο έσχατος, και αυτό είναι ένας «σταθερός νόμος» και γνώρισμα του χαρακτήρα Του.

Χρησιμοποιήσαμε αυτή την εισαγωγή του Ηλία για να δείξουμε ότι η αρχή και το τέλος τόσο της Παλαιάς όσο και της Καινής Διαθήκης συμφωνούν. Το τέλος της Βίβλου, που είναι επίσης το τέλος του βιβλίου της Αποκάλυψης, συμφωνεί επίσης με την αρχή της Αποκάλυψης. Πέντε μάρτυρες στις ίδιες αλήθειες, βάσει της αρχής η οποία αποτελεί γνώρισμα του χαρακτήρα του Θεού, ότι ο Λόγος του Θεού πάντοτε απεικονίζει το τέλος ενός πράγματος με την αρχή εκείνου του πράγματος. Αυτή η πραγματικότητα αποτελεί μέρος του τι σημαίνει ότι ο Ιησούς Χριστός είναι το Άλφα και το Ωμέγα.

«Στον απόστολο Ιωάννη, στην νήσο Πάτμο, ανοίχθηκαν σκηνές βαθιού και συγκλονιστικού ενδιαφέροντος σχετικές με την εμπειρία της εκκλησίας. Θέματα εξαιρετικά μεγάλου ενδιαφέροντος και υψίστης σπουδαιότητας του παρουσιάστηκαν με μορφές και σύμβολα,

ώστε ο λαός του Θεού να καταστεί ενήμερος σχετικά με τους κινδύνους και τους αγώνες που βρίσκονται ενώπιόν του. Η ιστορία του χριστιανικού κόσμου μέχρι και το ίδιο το τέλος του χρόνου αποκαλύφθηκε στον Ιωάννη. Με μεγάλη σαφήνεια είδε τη θέση, τους κινδύνους, τους αγώνες και την τελική απελευθέρωση του λαού του Θεού. Καταγράφει το τελευταίο μήνυμα που πρόκειται να ωριμάσει τον θερισμό της γης, είτε ως δεμάτια για την ουράνια αποθήκη, είτε ως δεμάδες για τις φωτιές της εσχάτης ημέρας.»

«Σε όραμα ο Ιωάννης είδε τις δοκιμασίες που θα υπέμενε ο λαός του Θεού για χάρη της αλήθειας. Είδε την ακατάβλητη σταθερότητά τους στην υπακοή στις εντολές του Θεού, ενώπιον των καταπιεστικών εξουσιών που επιζητούσαν να τους εξαναγκάσουν σε ανυπακοή, και είδε την τελική νίκη τους επί του θηρίου και της εικόνας του.

«Υπό τα σύμβολα ενός μεγάλου κόκκινου δράκοντος, ενός θηρίου όμοιου με λεοπάρδαλη και ενός θηρίου με κέρατα αρνιού, παρουσιάστηκαν στον Ιωάννη οι επίγειες κυβερνήσεις οι οποίες θα διακρίνονταν ιδιαίτερα για την καταπάτηση του νόμου του Θεού και για τον διωγμό του λαού Του. Ο πόλεμος συνεχίζεται μέχρι το τέλος του χρόνου. Ο λαός του Θεού, συμβολιζόμενος από μία άγια γυναίκα και τα παιδιά της, παρουσιάστηκε ως ευρισκόμενος σε πολύ μικρή μειονότητα. Στις έσχατες ημέρες υπήρχε ακόμη μόνον ένα υπόλοιπο. Περί αυτών ο Ιωάννης λέγει ότι είναι εκείνοι «οί τηροῦντες τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ, καὶ ἔχοντες τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ Χριστοῦ».»

«Μέσω του παγανισμού, και κατόπιν μέσω του Παπισμού, ο Σατανάς άσκησε την εξουσία του επί πολλούς αιώνες, σε μια προσπάθεια να εξαλείψει από τη γη τους πιστούς μάρτυρες του Θεού. Οι ειδωλολάτρες και οι παπικοί εμφορούνταν από το ίδιο πνεύμα του δράκοντος. Διέφεραν μόνο κατά το ότι ο Παπισμός, προσποιούμενος ότι υπηρετεί τον Θεό, ήταν ο πιο επικίνδυνος και σκληρός εχθρός. Μέσω του Ρωμαιοκαθολικισμού, ο Σατανάς υπέταξε τον κόσμο στην αιχμαλωσία. Η ομολογούσα εκκλησία του Θεού παρασύρθηκε στις τάξεις αυτής της πλάνης, και επί περισσότερο από χίλια χρόνια ο λαός του Θεού υπέφερε υπό την οργή του δράκοντος. Και όταν ο Παπισμός, απογυμνωμένος από τη δύναμή του, αναγκάστηκε να παύσει τους διωγμούς, ο Ιωάννης είδε μια νέα δύναμη να αναδύεται, ώστε να επαναλάβει τη φωνή του δράκοντος και να συνεχίσει το ίδιο σκληρό και βλάσφημο έργο. Αυτή η δύναμη, η τελευταία που πρόκειται να πολεμήσει εναντίον της εκκλησίας και του νόμου του Θεού, συμβολίστηκε με ένα θηρίο με κέρατα όμοια με αρνίου. Τα θηρία που προηγήθηκαν είχαν αναβεί από τη θάλασσα, αλλά αυτό ανέβηκε από τη γη, υποδηλώνοντας την ειρηνική ανάδυση του έθνους το οποίο συμβολίζεται. Τα “δύο κέρατα όμοια με αρνίου” παριστούν εύστοχα τον χαρακτήρα της Κυβερνήσεως των Ηνωμένων Πολιτειών, όπως εκφράζεται στις δύο θεμελιώδεις αρχές της, τον Ρεπουμπλικανισμό και τον Προτεσταντισμό. Οι αρχές αυτές είναι το μυστικό της δυνάμεως και της ευημερίας μας ως έθνους. Εκείνοι που πρώτοι βρήκαν άσυλο στις ακτές της Αμερικής χάρηκαν ότι είχαν φθάσει σε μια χώρα ελεύθερη από τις αλαζονικές αξιώσεις του παπισμού και την τυραννία της βασιλικής εξουσίας. Αποφάσισαν να εγκαθιδρύσουν μια κυβέρνηση επάνω στο ευρύ θεμέλιο της πολιτικής και θρησκευτικής ελευθερίας.»

«Αλλ’ η αυστηρά χάραξ του προφητικού μολυβίου αποκαλύπτει μεταβολήν εις την ειρηνικήν ταύτην σκηνήν. Το θηρίον με τα αρνίσια κέρατα λαλεί με φωνήν δράκοντος και

“ασκεί πάσαν την εξουσίαν του πρώτου θηρίου ενώπιον αυτού”. Η προφητεία δηλοί ότι θα είπη προς τους κατοικούντας επί της γης να κατασκευάσουν εικόνα εις το θηρίον, και ότι “κάνει πάντας, μικρούς και μεγάλους, πλουσίους και πτωχούς, ελευθέρους και δούλους, να λάβωσι χάραγμα επί της δεξιάς χειρός αυτών ή επί των μετώπων αυτών· και να μη δύναται ουδείς να αγοράση ή να πωλήση, ειμή ο έχων το χάραγμα, ή το όνομα του θηρίου, ή τον αριθμόν του ονόματος αυτού”. Ούτω ο Προτεσταντισμός ακολουθεί εις τα ίχνη του Παπισμού.»

Τότε ακριβώς φαίνεται ο τρίτος άγγελος να πετά στο μεσουράνημα, διακηρύσσοντας: «Εάν τις προσκυνή το θηρίο και την εικόνα αυτού, και λαμβάνη το χάραγμά του επί του μετώπου αυτού ή επί της χειρός αυτού, και αυτός θέλει πίνει εκ του οίνου της οργής του Θεού, του κεκερασμένου ακράτου εν τω ποτηρίω της αγανακτήσεως Αυτού». «Εδώ είναι οι τηρούντες τας εντολάς του Θεού και την πίστιν του Ιησού». Σε έντονη αντίθεση προς τον κόσμο στέκεται η μικρή εκείνη ομάδα, η οποία δεν θα παρεκκλινή από την αφοσίωσή της προς τον Θεό. Αυτοί είναι εκείνοι περί των οποίων ο Ησαΐας ομιλεί ως επισκευάζοντες το ρήγμα που είχε γίνει στον νόμο του Θεού, εκείνοι που ανοικοδομούν τα αρχαία ερείπια, που ανυψώνουν τα θεμέλια πολλών γενεών.

Η πλέον επίσημη προειδοποίηση και η πλέον φοβερή απειλή που απευθύνθηκαν ποτέ προς τους θνητούς είναι εκείνη που περιέχεται στο μήνυμα του τρίτου αγγέλου. Η αμαρτία που επισύρει την οργή του Θεού αμιγή από έλεος πρέπει να είναι υψίστως αποτρόπαιου χαρακτήρα. Πρόκειται ο κόσμος να αφηθεί στο σκότος ως προς τη φύση αυτής της αμαρτίας;—Βεβαιότατα όχι. Ο Θεός δεν μεταχειρίζεται έτσι τα πλάσματά Του. Η οργή Του ουδέποτε εκδηλώνεται εναντίον αμαρτιών που διαπράττονται εν αγνοία. Προτού οι κρίσεις Του επέλθουν επί της γης, το φως σχετικά με αυτή την αμαρτία πρέπει να παρουσιαστεί στον κόσμο, ώστε ο άνθρωπος να γνωρίζει γιατί πρόκειται να επιβληθούν αυτές οι κρίσεις και να έχει ευκαιρία να διαφύγει.

«Το μήνυμα που περιέχει αυτή την προειδοποίηση είναι το τελευταίο που θα κηρυχθεί πριν από την αποκάλυψη του Υιού του ανθρώπου. Τα σημεία που ο Ίδιος έχει δώσει διακηρύττουν ότι η έλευσή Του είναι πλησίον. Επί σχεδόν σαράντα έτη το μήνυμα του τρίτου αγγέλου ηχεί. Στην έκβαση της μεγάλης διαμάχης αναδεικνύονται δύο παρατάξεις: εκείνοι που “προσκυνούν το θηρίον και την εικόνα αυτού” και λαμβάνουν το χάραγμά του, και εκείνοι που λαμβάνουν “τη σφραγίδα του ζώντος Θεού”, έχοντας το όνομα του Πατρός γραμμένο επί των μετώπων τους. Αυτό δεν είναι ορατό σημάδι. Έχει έλθει ο καιρός κατά τον οποίο όλοι όσοι ενδιαφέρονται για τη σωτηρία της ψυχής τους πρέπει με earnestness και σοβαρότητα να ερευνήσουν: Τι είναι η σφραγίδα του Θεού; και τι είναι το χάραγμα του θηρίου; Πώς μπορούμε να αποφύγουμε να το λάβουμε;»

Η σφραγίδα του Θεού, το γνώρισμα ή σημείο της εξουσίας Του, βρίσκεται στην τέταρτη εντολή. Αυτή είναι η μόνη διάταξη του Δεκαλόγου που υποδεικνύει τον Θεό ως τον Δημιουργό των ουρανών και της γης και διακρίνει σαφώς τον αληθινό Θεό από όλους τους ψευδείς θεούς. Σε όλες τις Γραφές, το γεγονός της δημιουργικής δυνάμεως του Θεού προβάλλεται ως απόδειξη ότι Αυτός είναι υπεράνω όλων των εθνικών θεοτήτων.

«Το Σάββατο που επιτάσσεται από την τέταρτη εντολή θεσπίστηκε για να διατηρεί τη μνήμη του έργου της δημιουργίας, ώστε να κατευθύνεται διαρκώς η διάνοια των ανθρώπων προς τον αληθινό και ζώντα Θεό. Αν το Σάββατο τηρούνταν πάντοτε, δεν θα υπήρχε ποτέ ούτε ειδωλολάτρης, ούτε άθεος, ούτε άπιστος. Η ιερή τήρηση της αγίας ημέρας του Θεού θα είχε οδηγήσει τη διάνοια των ανθρώπων προς τον Δημιουργό τους. Τα πράγματα της φύσεως θα Τον έφερναν στη μνήμη τους, και θα μαρτυρούσαν για τη δύναμή Του και την αγάπη Του. Το Σάββατο της τέταρτης εντολής είναι η σφραγίδα του ζώντος Θεού. Δείχνει προς τον Θεό ως τον Δημιουργό και είναι το σημείο της δικαίας εξουσίας Του επάνω στα όντα που Αυτός έχει δημιουργήσει.»

«Τι, λοιπόν, είναι το χάραγμα του θηρίου, αν δεν είναι το νόθο σάββατο το οποίο ο κόσμος έχει αποδεχθεί στη θέση του αληθινού;»

«Η προφητική δήλωση ότι ο Παπισμός επρόκειτο να υψώσει τον εαυτό του υπεράνω παντός λεγομένου Θεού ή σεβαστού, έχει εκπληρωθεί με εντυπωσιακό τρόπο με την αλλαγή του Σαββάτου από την έβδομη στην πρώτη ημέρα της εβδομάδος. Όπου το παπικό σάββατο τιμάται κατά προτίμηση έναντι του Σαββάτου του Θεού, εκεί ο άνθρωπος της αμαρτίας υψώνεται υπεράνω του Δημιουργού του ουρανού και της γης.»

«Εκείνοι που ισχυρίζονται ότι ο Χριστός άλλαξε το Σάββατο αντιφάσκουν ευθέως προς τα ίδια Του τα λόγια. Στην επί του Όρους Ομιλία Του διακήρυξε: “Μη νομίσητε ότι ήλθον να καταλύσω τον νόμον ή τους προφήτας· δεν ήλθον να καταλύσω, αλλά να εκπληρώσω. Διότι αληθώς σας λέγω, έως ότου παρέλθουν ο ουρανός και η γη, ούτε ένα ιώτα ούτε μία κεραία δεν θα παρέλθει από τον νόμον, έως ότου εκπληρωθούν όλα. Όστις, λοιπόν, παραβεί μία των ελαχίστων τούτων εντολών και διδάξει έτσι τους ανθρώπους, ελάχιστος θα ονομασθεί εν τη βασιλεία των ουρανών· όστις όμως πράξει και διδάξει autάς, αυτός θα ονομασθεί μέγας εν τη βασιλεία των ουρανών.”»

«Οι Ρωμαιοκαθολικοί αναγνωρίζουν ότι η μεταβολή του Σαββάτου έγινε από την εκκλησία τους, και επικαλούνται αυτήν ακριβώς τη μεταβολή ως απόδειξη της υπέρτατης εξουσίας αυτής της εκκλησίας. Διακηρύσσουν ότι, τηρώντας ως Σάββατο την πρώτη ημέρα της εβδομάδος, οι Προτεστάντες αναγνωρίζουν τη δύναμή της να νομοθετεί στα θεία πράγματα. Η Ρωμαϊκή Εκκλησία δεν έχει παραιτηθεί από την αξίωσή της περί αλαθήτου, και όταν ο κόσμος και οι Προτεσταντικές εκκλησίες αποδέχονται το νόθο σάββατο της δικής της επινόησης, κατ' ουσίαν αναγνωρίζουν την αξίωσή της. Μπορεί να επικαλούνται την αυθεντία των αποστόλων και των πατέρων προς υπεράσπιση αυτής της μεταβολής, αλλά το σφάλμα του συλλογισμού τους διακρίνεται εύκολα. Ο παπιστής είναι αρκετά οξυδερκής ώστε να βλέπει ότι οι Προτεστάντες εξαπατούν τους εαυτούς τους, κλείνοντας εκουσίως τα μάτια τους στα πραγματικά δεδομένα της υποθέσεως. Καθώς ο θεσμός της Κυριακής κερδίζει εύνοια, εκείνος χαίρεται, αισθανόμενος βέβαιος ότι τελικώς θα φέρει ολόκληρο τον Προτεσταντικό κόσμο υπό τη σημαία της Ρώμης.» Signs of the Times, November 1, 1899.